

Predmet IT-98-32-A, Tužilac protiv Mitra Vasiljevića

Transkripcija i redaktura transkripta: Fond za humanitarno pravo, 15.decembar 2005.

Utorak, 23. oktobar 2001.

Uvodna reč Odbrane

Optuženi Mitar Vasiljević

Otvorena sednica

Optuženi je pristupio Sudu

Početak u 9.30 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA HANT: Molim da se najavi Predmet.

sekretar: *Predmet IT-98-32T, Tužilac protiv Mitra Vasiljevića.*

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, ja sam od svojih pravnih savetnika saznao da vas brine možete li da razgovarate sa svojim klijentom za vreme sutrašnjeg dana koji je službeni praznik UN-a (United Nations). Opšte pravilo ovde je da kada svedok počne da svedoči, njegov advokat sa njim više ne može da razgovara. Svrha pravila je da se nadvlada praksa, na žalost, koju je započelo Tužilaštvo. Praksa vođenja svedoka dok dotični svedoči. Ukoliko vi završite njegovo ispitivanje u glavnom delu danas, pre nego što počne unakrsno ispitivanje, Pretresno veće će da razmotri da vam da dozvolu da sa njim razgovarate. No, ako to bude negde usred glavnog ispitivanja, ili ako već počne unakrsno ispitivanje, sa njegove tačke gledišta to bi ne bilo mudro zato što bi moglo da dođe do intervencija koja bi mogle dovesti do tog da dođe do određenih promena. Ja ne kažem da će do toga i doći i svakako vaš klijent ne bi trebao da pati ukoliko se radi o sasvim nevinom razgovoru o budućem vođenju predmeta. Dakle, ukoliko završite svoje ispitivanje, glavno ispitivanje pre kraja današnjeg dana, mi ćemo da razmotrimo mogućnost da završimo ranije, tako da unakrsno ispitivanje počne u četvrtak, tako da imate dosta vremena. Imamo vremena s obzirom da imamo još dva svedoka ove nedelje. Gospodine Grum (Groome), mislim da ćete imati priliku nešto o tome kasnije da kažete, ali čini mi se da ukoliko advokat ide na dve nedelje da pripremi predmet, bilo bi stvarno loše da ne može iskoristiti UN-ov praznik sutra. Svakako, vreme će nam biti dragoceno. Gospodine Domazet, možete sada da počnete. Jeste li spremni?

ADVOKAT DOMAZET: Da, časni Sude, hvala. Odbrana Mitra Vasiljevića ne želi danas da analizira, izjašnjava se o izvedenim dokazima Tužilaštava, jer ocenjuje da

je to potrebno učiniti u završnoj reči Odbrane, te želi da u ovoj uvodnoj reči najavi dokaze Odbrane da optuženi Mitar Vasiljević nije počinio dela koja mu se stavljaju na teret optužnicom. I da će svedoci Odbrane, a među njima i sam optuženi Mitar Vasiljević, dokazati da on nije nikada bio pripadnik nijedne paravojne formacije, pa ni grupe Milana Lukića, niti da je ikada upotrebio oružje prema bilo kome ili da je učestvovao u planiranju ili izvršenju krivičnih dela za koje je optužen. Mitar Vasiljević potiče iz seoske, siromašne, ali časne porodice i od školskih dana je živio samo od svog rada. Najpre kao učenik za konobara, a zatim kao konobar. I bio dobar radnik i omiljen i od kolega na poslu i od svojih gostiju. Stvorio je porodicu, dvoje dece i započeo da zida porodičnu kuću, nije se bavio politikom ni ranije, pa ni 1991. i 1992. godine, kada su se međuetnički odnosi poremetili do te mere da su mnoge srpske porodice i pojedinci, kao manjina, napuštali, privremeno ili trajno, Višegrad. Mitar Vasiljević je živio i radio i u to vreme do maja 1992. godine, a da se nikome, bilo da se radi o Srbima ili Muslimanima, nije zamario niti imao bilo kakve sukobe. Mobilisan od strane Teritorijalne odbrane, poneo je od kuće jedinu vojnu uniformu koju je imao, kao i svi drugi rezervisti i to uniformu JNA, sivomaslinastu, takozvanu SMB. Dakle, jednobojnu uniformu, zadužio oružje i radio u vojnoj kuhinji u selu Prelovu, na desetak kilometara od Višegrada, nizvodno niz Drinu, na istoj udaljenosti od svoje kuće koja je upravo na tom putu, na izlazu iz grada. O tome će svedočiti svedoci koji su sa njim bili u Prelovu, takođe mobilisani za rad u vojnoj kuhinji u Prelovu. Oni će posvedočiti da je Mitar Vasiljević neprekidno bio sa njima u Prelovu, radio u kuhinji na snabdevanju i održavanju higijene, a da je povremeno, kada je to bilo moguće, odlazio kući u Višegrad i ponekad prespavao, pa se vraćao nazad u Prelovo. Kako nikada nije bio vozač, niti posedovao vozačku dozvolu ili vozilo, to se u tim slučajevima, snalazio tako što je stopirao i koristio vozila koja su prolazila putem ili išao deo puta pešice. Tako se i dogodilo da je jedne večeri, krajem maja 1992. godine, njega prevezao od Prelova do Višegrada Milan Lukić, koji se tom prilikom zaustavio u selu Mušići, o čemu su svedočili neki svedoci Tužilaštva, a svedočiće o tome i sam Mitar Vasiljević. Iako su familije Vasiljevića i Lukića unazad stotinu i više godina u kumovskim odnosima, što znači da krštavaju decu i venčavaju kao svedoci, što je stari srpski i ne samo srpski običaj, do tih dana gotovo i nije poznao Milana Lukića, jer je Milan mnogo mlađi od njega. I ne samo da je bio odseljen iz tog kraja, već je više godina živio i radio u Švajcarskoj (Switzerland), a inače je živio u Obrenovcu u Srbiji, te je došao tek u to vreme, maja 1992. godine u višegradski kraj i to zajedno sa svojim ljudima iz Obrenovca u Srbiji. Toj grupi nisu pripadali ljudi iz Višegrada, pa ni Mitar Vasiljević koji je u to vreme kao rezervista bio u Prelovu u vojnoj kuhinji. Mitar Vasiljević kao svedok, a i još neki svedoci će potvrditi da je bio čak i uhapšen i pritvoren u zatvor u Uzamnici krajem maja 1992. godine ili prvih dana juna, kada je samoinicijativno i otišao na Bikavac u svoju komandu kod Dragog Gavrilovića, da se samoinicijativno razduži oružjem, jer je odbio da iz Prelova raznosi hranu na neke položaje koji nisu bili obezbeđeni i to u noćnim

uslovima. Zbog takvog postupka i načina, a po svemu izgleda i pijanog stanja u kojem je to učinio, istog dana je bio uhapšen od vojne policije i odveden u zatvor u Uzamnici, gde ga je posetio i lečio svedok doktor Radomir Vasiljević. Veoma je moguće da bi Mitar proveo mnogo duže u tom zatvoru nego tri ili četiri dana da nije poginuo njegov brat od ujaka, Sikirić Željko iz Vardišta, koga je inače mnogo voleo. Te je štrajkovao i glađu i tražio da bude pušten da ode na sahranu svom bratu. Pušten je iz zatvora i počeo da se opija, što inače dugo nije činio jer je zbog toga i lečen. Ovo će posvedočiti svedoci Odbrane, te da je i na dan sahrane brata od ujaka, Željka Sikirića, bio potpuno pijan i van sebe i da sa njim nisu mogli da uspostave normalan kontakt. Tih dana je, a po odobrenju komande da ne bi ponovo išao na položaje i u raniju vojnu jedinicu, kuhinju, zadužen i počeo da organizuje rad na čišćenju grada, ulica i izloga radnji od đubreta, plakata, lomljenog stakla i zato okupljao sve građane koji su mu bili dostupni kada je takve akcije organizovao, bez obzira koje su nacionalnosti. Nosio je tada, oko rukava, crvenu traku koju je nosio ranije i u Prelovu, ali nije nosio ni vojnu uniformu, niti bilo kakvo oružje. O tome će svedočiti svedoci koji su ga dobro poznavali i koji su bili njegove komšije. Tako se zatekao i u nedelju 14. juna 1992. godine u popodnevним časovima u ulici Pionirskoj, kada je iz pravca centra grada naišla grupa žena, dece i starijih ljudi i smestila se u dve kuće Memićevih. Dok se Mitar Vasiljević tada nalazio nešto više u toj ulici u blizini osnovne škole. Tada se susreo sa svojim dobrim poznanikom Mujom Halilovićem sa kojim je često sedeo i pio, što je učinio i ovom prilikom i ponudio ga pićem iz flaše koju je nosio i iz koje je već pio. Taj razgovor sa Mujom Halilovićem i piće je bilo sve što je tog dana imao i po čemu se i setio, posle toliko vremena, tog događaja. A odatle je otišao naviše ulicom do mesta gde je uzeo konja, pojahao ga do centra Višegrada, gde je, moguće zbog klizavog i vlažnog kolovoza od kiše koja je tog dana padala ili zbog okretanja prema jednom od svedoka koji ga je pozvao, došlo do pada konja i njegovog, Mitrovog pada i preloma leve noge ispod kolena. To će potvrditi i svedoci, očevici njegovog pada sa konja koji su mu pritekli u pomoć do dolaska ambulantnih kola, koja su na nečiji poziv došla i čiji je vozač, a koji će, takođe, o tome svedočiti, uz pomoć prisutnih svedoka uneo Mitra Vasiljevića u kola i odvezao dežurkom lekaru u domu zdravlja u Višegradu, koji ga je pregledao, poslao na rendgen snimanje i dao nalog da se prebaci na operaciju i dalje lečenje u bolnicu u Užicu i dao nalog istom vozaču da ga odveze čim bude mogao. Istog popodneva, dok je još bio dan, vozač je, u društvu šefa finansijske službe doma zdravlja koji će o tome takođe svedočiti ovde, krenuo ambulantnim kolima za Užice, a Mitar Vasiljević ležao u tim kolima, te su krenuli prema Užicu, iako je put bio nedovoljno bezbedan zbog čestih zaseda, a i loših uslova puta i loših vremenskih uslova. U toku ovog putovanja, svratili su u selo Vardište koje je na samom putu, gde je Mitrov ujak držao svoju kafanu o čemu će i taj svedok posvedočiti. Zadržali se kraće vreme, Mitru je dao ćebe jer on iz kola nije izvođen i ambulanta kola su nastavila prema Užicu i stigla negde oko 21.00, kada je već prvi mrak pao. Iz kasnijih saznanja, uvidom u bolničku knjigu prijema

koja će takođe biti izvedena kao dokaz, utvrdiće se da je kao tačno vreme prijema Mitra Vasiljevića upisano vreme 21.35. tog 14. juna 1992. godine, iako je stigao nešto ranije. Primljen iste večeri, ponovo sniman i ujutro operisan, proveo je nepokretan u ekstenziji sa tegovima tri nedelje, a da je zbog alkoholne krize i delirijuma i njegovog ponašanja u takvom stanju, po prestanku ekstenzije, prebačen na psihijatrijsko odeljenje, gde je u zatvorenom odeljenju proveo do izlaska iz bolnice iz koje je izašao 28. jula 1992. godine na izričit zahtev supruge, a ne na zahtev lekara. O tom periodu, kao i svim pisanim i drugim dokazima oko njegovog lečenja, a koji će potvrditi da je Mitar Vasiljević primljen 14. juna 1992. godine i neprekidno bio do kraja jula te iste godine u Užicu, posvedočiće ovde pred Sudom pre svega sami lekari ortopedskog i psihijatrijskog odeljenja ove bolnice, kao i medicinske sestre koje su učestvovala u njegovom lečenju, a i svedoci koji su ga posećivali ili bili u sobi sa njim, kao što je to bio jedan težak ranjenik, inače muslimanske nacionalnosti, koji se nalazio u bolnici još od 6. maja 1992. godine i koji će takođe posvedočiti da je Mitar Vasiljević bio sa njim, da se veoma čudno ponašao, zbog čega je i prebačen na dalje lečenje na psihijatrijsko odeljenje. Zbog takvog ponašanja Mitra Vasiljevića, alkoholnog delirijuma, dokaza da se i ranije lečio od alkoholizma, te njegovog ponašanja posle smrti brata od ujaka, a imajući u vidu i svu raspoloživu medicinsku dokumentaciju i svedočenje njegovih lekara i medicinskog osoblja, predloženo je i medicinsko psihijatrijsko veštačenje optuženog radi utvrđivanja njegovog psihičkog stanja i uračunljivosti u kritično vreme, o čemu će se izjasniti veštak te struke. Period posle izlaska Mitra Vasiljevića iz bolnice nije predmet izmenjene optužnice, odnosno optužnice prema Mitru Vasiljeviću, te nije bilo ni potrebe da se dokazuje njegova kasnija zdravstvena nesposobnost, iako i za to postoji lekarska dokumentacija, a i svedoci na ove okolnosti. Iz svih priloženih dokaza, iskaza svedoka Odbrane koji će biti ispitani i iz pismenih dokaza, Odbrana će dokazati da ne postoji ni razumna sumnja da je Mitar Vasiljević lično učestvovao u inače zaista veoma teškom zločinu, kao što je ubistvo većeg broja žena, dece i starijih ljudi požarom, u noći između 14. i 15. juna 1992. godine, za koji čak nije ni znao, niti je i mogao pretpostaviti da će se nešto tako dogoditi. Kada se radi o događaju od 7. juna 1992. godine, sam Mitar Vasiljević je, na žalost, jedini svedok Odbrane, bar kao očevidac događaja i svedok njegovog logičnog i ubedljivog obrazloženja da se u "Vilinoj vlasi" našao tog dana i bez uniforme i bez oružja kojim je u to vreme bio razdužen, a da uopšte nije mogao ni da zna ili očekuje da će Milan Lukić sa svojom grupom dovesti i grupu od sedmorice civila Muslimana, koje je po svemu sudeći hteo i tu da ostavi, a zatim se predomislio i povezao ih nazad na isti način kolima, a da je na svoju nesreću i Mitar Vasiljević krenuo sa njima verujući da ih stvarno vraća i da će se moći sa njima odvesti do svoje kuće pored koje se prolazi. Na žalost, Milan Lukić je, po svemu sudeći, sam skrojio sasvim drugi plan i umesto da kod sela Saša skrene ulevo prema Višegradu, skrenuo kolima udesno prema Prelovu i ubrzo zaustavio vozila i ove ljude, sa dvojicom svojih vojnika poveo ka Drini, a da Mitar Vasiljević ne samo da

nije učestvovao u tome, jer pre svega nije ni imao bilo kakvo oružje, niti uopšte takvu nameru, a nije bio ni u mogućnosti da na bilo koji način spreči Milana Lukića i njegove vojnike, bio je zbog toga veoma utučen jer je, po prvi put u životu lično prisustvovao ubijanju, a pogotovu što se među žrtvama nalazio i njegov nekadašnji, a stariji kolega sa kojim je uvek bio u dobrim odnosima. Mitar Vasiljević je posle toga vidno utučen nastavio da pije, što je, na žalost, već i ranije činio, a naročito posle smrti svog brata od ujaka, neposredno pre ovog događaja. Požalio se svojoj supruzi koja će o tim i drugim relevantnim okolnostima za ovo vreme takođe svedočiti, a to je učinio i jedino tadašnjem šefu policije, Tomiću, u koga je jedino imao poverenja, jer je ovaj važio za vrlo poštenog čoveka i policajca. Međutim, po svemu sudeći i ovaj je imao izgleda strah da na bilo koji način reaguje. A Mitru Vasiljeviću je to, pored već njegovog, tada narušenog zdravstvenog stanja, bilo dovoljno da izbegava svaki susret sa Milanom Lukićem i njegovim vojnicima do pada sa konja i povrede 14. juna 1992. godine, od kada je nadalje bio odsutan iz Višegrada. Ove činjenice i ovakvo činjenično stanje Odbrana će nastojati da dokaže dokazima koje je predložila i to kako svedocima koji će svedočiti o ovim činjenicama, tako i predloženim pismenim dokazima i nalazima veštaka, iz kojih Odbrana očekuje da će proisteći da ne postoji ni razumna sumnja da je optuženi Mitar Vasiljević u kritično vreme koje mu se stavlja na teret optužnicom, od maja 1992. godine do jula 1992. godine bio pripadnik paravojne formacije Milana Lukića ili bilo čije druge paravojne formacije ili da je učinio dela za koja je optužen, te Odbrana Mitra Vasiljevića predlaže da izvođenje dokaza Odbrane započne saslušanjem Mitra Vasiljevića kao prvog svedoka Odbrane, pre svih ostalih dokaza Odbrane.

SUDIJA HANT: Hvala vam, gospodine Domazet. Ja bih želeo samo nešto konkretno da vam kažem. Želeo bih samo da vam kažem da supruga optuženog ne bi smela da bude u situaciji da čuje svedočenje svog supruga pre nego što ona sama dođe na red da svedoči. Drugo, iz čiste radoznalosti, a ja se nadam da će o tome biti svedočenja, ali da li možete da objasnite u čemu je bila svrha nošenja crvene trake na rukavu? Šta je to značilo?

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, koliko sam ja razumeo svedoke, a i samog Mitra Vasiljevića, crvenu traku su nosili u Prelovu svi oni koji su radili u sanitetskoj, odnosno kuhinjskoj, odnosno toj intendantskoj službi, kao neko obeležje te službe. On je tu traku kasnije nosio kada je organizovao čišćenje grada, sa razloga, da, na neki način, obzirom da nije imao nikakvu adekvatnu uniformu nekog takvog lica, pokaže time da je on zadužen. To je jedino objašnjenje i verujem da će ga i sam Mitar Vasiljević, a i svedoci dati. Što se tiče ...

SUDIJA HANT: Hvala vam, još samo jednu stvar, molim vas. Vi ste rekli da je napravljen rendgenski snimak u Višegradu u bolnici. Primetio sam da se to ne

nalazi na listi dokaznih predmeta. Da li vi mislite da ćete možda za vreme ove dve nedelje da potražite taj snimak? Ne znam da li vi mislite da je to nešto što bi moglo da bude od značaja?

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, smatram da bi bilo od izuzetnog značaja ako bi našli bilo koji snimak iz tog perioda. Imajući u vidu pre svega da je snimak koji je, dakle, u spisima i predat kao jedan od delova medicinske dokumentacije od strane ljudi iz bolnice u Užicu doveden u ozbiljnu sumnju da se ne radi o snimku Mitra Vasiljevića. Dakle, izuzetno nam je stalo da takav snimak nađemo jer je on sniman i u Višegradu, a naravno i u Užicu. Međutim, o tome će verovatno i svedoci govoriti, praksa je u tamošnjim uslovima u Jugoslaviji uvek bila, pa i sada, da se snimci uglavnom predaju samom pacijentu zbog kontrola koje ima van tih ustanova. Tako da je Mitar Vasiljević imao neke od tih snimaka, možda ne sve, ali na žalost, kod njega u njegovoj kući ti snimci više ne postoje. Kada je prelazio iz stare kuće u novu koju je zidao, mnoge stvari je uništio i po svemu sudeći i tu dokumentaciju, nije verovao da će mu to ikada trebati. Pokušavamo da ipak pronađemo i ako to uspemo, ja bih se više najviše radovao, kada bi mogli da nađemo još neki snimak.

SUDIJA HANT: U svakom slučaju, ako ne budete u mogućnosti da to učinite, da nađete te snimke, mi u svakom slučaju očekujemo da ćete izvesti neke dokaze, svedočenja, kojima ćete pokušati da dokažete da je do snimaka stvarno došlo. Sada ćete da pozovete svoga klijenta. Zamoliću gospodina Vasiljevića da sedne na klupu za svedoke. Ustanite, molim vas, gospodine. Molim vas da pročitate svečanu izjavu koju vam je poslužitelj dao.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, cijelu istinu i ništa osim istine.

SUDIJA HANT: Izvolite, sedite. Izvolite, gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET: Hvala, vaša Visosti.

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT DOMAZET

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodine Vasiljeviću, najpre vas molim da date neke bliže podatke o sebi i svojoj najužoj porodici. Vi ste rođeni u selu Đurević, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vaš otac se zove?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ljubiša.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Majka?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Vojka.

prevodioci: Ako advokat i svedok mogu da naprave pauzu između pitanja i odgovora.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rođeni ste ...

SUDIJA HANT: Upravo sam hteo nešto da kažem. Vi ste i jedan i drugi ovde već dovoljno vremena da biste znali da postoje problemi sa prevođenjem, ako vi odmah odgovarate na pitanja i postavljate pitanja odmah iza odgovora. Zato, gospodine Vasiljeviću, molim vas da sačekate malo posle pitanja, pre nego što krenete sa odgovorom, da bi ste pomogli prevodiocima. Da li razumete?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, časni Sude. Rođen sam 25. avgusta 1954. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Imate li braća ili sestara?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Imam jednog brata i tri sestre.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li, gospodine Vasiljeviću, nešto reći o svom školovanju i učenju zanata za koji ste se opredelili?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Završio sam srednju ugostiteljsku školu, smjer konobar.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde ste radili?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Svoj radni staž proveo sam u ugostiteljsko-turističkom preduzeću "Panos", Višegrad.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, od samog početka i od vaših prvih dana nadalje ste jedino radili u tom preduzeće kao konobar, ako vas dobro razumem?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Samo sam radio u jednoj firmi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ta firma je imala više restorana, kafića i slično i hotela, je li tako?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde ste radili, odnosno da li ste radili u više tih mesta i koliko dugo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Prvi radni staž počeo sam u lječilištu "Banja", starom lječilištu, onda nije bilo još hotela "Viline vlasi". A kasnije sam, tu sam proveo možda jedno četiri-pet godina, ne znam tačno, kasnije sam radio u hotelu "Višegrad", najviše. Radio sam u svim gotovo objektima, možda nisam u dve-tri kafane, restoranu "Panos", jer smo imali i jedan restoran "Panos", po imenu firme "Panos", koji se nalazi u centru grada. Radio sam u restoranu "Ušće", "Brodar", "Mezalin" i tako, ekspres restoranu zvanom "Pivnica". Imali smo jedan restoran "Drina" i tamo sam radio. Imali smo restorane u Dobrunu, gore nisam nikad radio. Imali smo jedan restoran gore, prema Međeđi i tu sam radio, u stvari kafanu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodine Vasiljeviću, pomenuli ste, kao čini mi se prvo radno mesto, da ste radili staroj banji, odnosno tada starom objektu, "Vilinoj vlasi". Hoćete li mi reći, hotel koji se pominje često u ovom predmetu, da li je u to vreme 1992. godine pripadao vašem preduzeću "Panos" ili ne?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: 1992. godine nije, ne znam koliko, možda neke godine unazad, podijelili su se na OUR-e. Tako da je "Panos" ostao "Panos", a "Banja", stara banja i hotel "Vilina vlas", rekreativno, rehabilitacioni centar "Vilina vlas", hotelsko-banjski rehabilitacioni centar "Vilina vlas", to je onda, lječilište.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, u to vreme 1992. godine, to je bilo potpuno posebno preduzeće u odnosu na preduzeće "Panos", u kome ste još tada radili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: OUR, OUR, ja. Posebni su bili, oni su posebno primali plate, vodili su posebno sve i tako. A svi smo bili u sastavu "Ehosa" iz Sarajeva.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U vašem preduzeću, među zaposlenima, svakako je bilo i Srba i Muslimana, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kakvi su bili vaši odnosi sa tim ljudima, odnosno da li ste imali bilo sa kime od njih neke nesuglasice, svađe ili bilo šta što bi bilo ozbiljnije, a da proističe iz, recimo, različitog etničkog sastava?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Odnosi su uvijek bili dobri, dobri su bili odnosi. Ovaj, dobri, nije se to po etničkom sastavu ništa gledalo. Svi smo mi radili zajedno, bilo je to svejedno sa kim radiš, da li sa Muslimanom, Srbinom, Hrvatom, mi smo radili svoj posao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je sa vama radio i Meho Džafić?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Meho Džafić je radio sa mnom dugo, do penzije. Mislim da je 1990. godine, 1991. godine, prije rata na godinu-dvije dana otišao u penziju. Inače, Meho mi je bio i majstor, kad sam ja bio učenik. Dobar majstor, dobar konobar bio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste sa njim imali bilo kakve svade ili nesuglasice?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, nikad ni najmanju. Meho Džafić je meni i valjao, ja sam njemu i dužan bio. I kao majstor, obično su stariji nas učili da radimo i kad počnemo raditi, jedno dvije-tri godine treba tu da, ovaj, dok se stekne ta praksa, kad zasnuješ radni staž. Valjao je meni Meho više puta, kad je, nikad on meni nije dozvolio da idem kući kad je kiša, noću kad radimo da me ne prevuče, on ima auto. Kad smo pravili kuće i on je pravio kuće, zamijeniti smjene nije bio problem nikakav. Radili smo inače zajedno, dugo godina smo radili zajedno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete: "Bio mi je majstor", to je stariji kolega koji mlađeg podučava, ali ne neka hijerarhija u smislu šefa?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne, on je meni majstor. Majstor ti bude, dok si učenik. Na praksi kad smo. A kad sam počeo raditi, kad imam završenu školu i ja sam majstor, samo sam, imam završen zanat. E tu je bio ovaj, stariji konobar, pomogli mlađima dok, jedno dvije-tri godine dok ne savlada posao. Ima tu problema oko šankova, savlađivanja, serviranja, oko raznih problema, iskustvo, nemaš iskustvo. Tako da stariji prenosi znanje na mlade.

SUDIJA HANT: Obojica zaboravljate na one pauze. Gospodine Vasiljeviću, mi želimo da čujemo svo vaše svedočenje, ne samo delove. Dakle, molim vas da sačekate samo par sekundi pre nego što počnete da odgovarate na pitanje. Molim vas da pazite na to, a bojim se, gospodine Domazet, da se ovo i vama dogodilo par puta. Dakle, molim vas da pazite na ove pauze.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ: Izvinjavam se, časni Sude.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste, gospodine Vasiljeviću, služili vojni rok u tadašnjoj JNA?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Vojni rok sam služio u tadašnjoj JNA.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde, kada i u kojoj službi?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Služio sam vojni rok krajem novembra 1973. godine, cijelu 1974. godinu i polovinu januara 1975. godine. Inače vojni rok je trajao 15 mjeseci tada. Vojni rok sam odslužio u Skoplju, u stvari,

izvinjavam se, otišao sam na obuku u Dvorče Petrov, to je jedno mjesto kod Skoplja, desetak kilometara, ne znam tačno koliko. To je bio obučni centar, intendantski obučni centar. Posle obuke od četiri i po mjeseca, prekomandovan sam u Štip, mjesto Štip, u Makedoniji isto. I onda su nas četvoricu kuvara prebacili na teren, mjesto Leskovica, selo Leskovica, gdje smo i odslužili tu vojni rok. Bili smo kuvari kod inženjerije, jer su oni pravili neki put, tako da smo mi na terenu služili vojsku.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete u intendatskoj službi, da li možete to bolje objasniti, rekli ste da ste bili kuvar. Da li se to odnosi na kuhinju, snadevanje i takve službe i da ste to radili tokom celog svog vojnog roka?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, kuhinja. Kuvali, bili smo kuvari.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste, čini mi se, da ste otišli na odsluženje vojnog roka novembra 1973. godine?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vojni rok je tada trajao koliko?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: 15 mjeseci, da 15 mjeseci samo sam ja, ovaj, nisam odslužio 15, nisam koristio redovno odsustvo od 20 dana i imao sam nešto oko mjesec dana nagradnog, tako da sam ranije, ranije pušten kući.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ali je to bilo negde, može se reći, januara 1975. godine?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, polovinom januara sam izašao iz vojske.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da, ovo vas pitam zbog toga što je u transkriptu, a izgleda vašom omaškom, rečeno da ste 1995. godine januara završili vojsku, što je očigledno greška, da li se slažete?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Greška je, 1975. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala. Kada ste zasnovali porodicu, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Oženio sam se u februaru mjesecu 1988. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde ste živeli od dana venčanja, pa nadalje?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Živjeo sam u Višegradu, a i prije sam ženidbe živjeo u Višegradu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li u istoj kući u kojoj ste doskora živeli ili ne?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: U istoj kući u kojoj sam doskora živjeo. To je inače naša porodična kuća, samo sam ja tu živjeo. Ovaj, ja mogu dati i te detalje, to je kuća, otac je to kupio, ja sam u njoj stanovao i po dogovoru da ja pravim kuću, otac je tu kuću prepisao bratu, a oni da pomognu meni koliko mogu. I ja kad steknem uslove da pređem u svoju kuću, kad napravim, da pređem u tu kuću, moju. A ova kuća bi na, bratu, kao što je i danas dan njemu, to je njegova kuća. Inače, taj brat mi je, nije živjeo u toj kući, radi u Beogradu i mlađi je od mene devet godina. Tamo je počeo prvi radni staž i tamo je, nije nikad radio u Višegradu. Tako da on nije imao ni potrebe stanovati tu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, vi ste živeli u kući koju je vaš otac kupio i namenio vašem bratu koji je živeo u Beogradu. Je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Živjeo sam u toj kući od 1976. godine, ja mislim tako tačno. Tad je kupljena. Možda i ... 1976. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dogovor je bio da odmah pored te kuće uz pomoć oca zidate novu kuću u koju biste se kasnije preselili i ustupili ovu raniju kuću bratu. Je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I tu kuću ste zidali sve do skora. Je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Zidao sam je dugo. 15 godina sam pravio tu kuću. Nisam ja ni žurio, nisam imao ni potrebe, jer imao sam gdje stanovati, pa kad možem, nešto uradim i tako. Radio sam je, da vam pravo kažem, nisam ja stanovao u ovoj kući, ja lično nisam nikad, u novoj kući, jer moja porodica sad tu stanuje. Kad sam ja tu kuću završio da useljiva bude koliko-toliko, ja sam nju izdao vojnicima francuskog SFOR-a (Security Forces), tako da su oni prvi stanovnici u toj kući bili. A inače, to je kuća do kuće, jedna do druge. Pet-šest metara. Ja nisam lično stanovao u njoj, nikad. Sad je porodica u toj kući.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, tu kuću ste nekih petnaestak godina i uz pomoć oca zidali i prvi stanari te kuće su bili vojnici SFOR-a, francuski vojnici, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Na koje vreme pre vašeg dolaska u Hag (Hague), pre hapšenja, ste izdali tu kuću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: 14. jula tako, mislim, 1999. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, otprilike šest meseci su ti vojnici stanovali u vašoj kući je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Od ... do 25. januara 2001. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete li mi reći, gospodine Vasiljeviću, kada ste zasnovali brak i kada su vam rođena deca?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Rekao sam vam, ja mislim da sam brak zasnovao u februaru 1988. godine. Prvo dijete mi je kćerka, u stvari, prvo dijete muško mi je bilo, onaj, pa je umrlo na porođaju, 1979. godine, pa sam dobio kćerku 14. jula 1980. godine. Pa treće dijete, žensko i ono mi umre. Žena imala teške porođaje, vrlo teške probleme sa porođajem. I četvrto dijete, muško, rođeno na carski rez, 1988. godine, tako da, hvala bogu, imam dvoje živo djece, sina i ćerku.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, datumi, barem kako su prevedeni, su malo čudni. Prvi sin, odnosno prvo dete bilo je muško koje je umrlo na porođaju 1989. godine, to mi se čini da je u redu. Zatim, izgleda da je vaš klijent rekao da se ćerka rodila 14. jula 1980. godine. Za treće dete nemamo datuma i zatim dečak rođen 1988. godine. Izgleda da je došlo do zbrke, bilo kod onoga šta se govori, ili u prevodu.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ: Izvinjavam se, časni Sude, prvo dijete, muško, je rođeno 1979. godine, a ne 1989. godine, jer mi je ćerka rođena 1980. godine, druga ... Pogrešio sam za 10 godina.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste, gospodine Vasiljeviću, pogrešili i u pogledu datuma venčanja, jer u transkriptu stoji 1988. godina?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je da sam oženjen? Izvinjavam se, 1988. godina? 1978. godina. 1978. godina.

SUDIJA HANT: Sada je jasno.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ: Izvinjavam se.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pitao bih vas, gospodine Vasiljeviću, nešto što je ispalo dosta, izgleda, značajno u ovom predmetu, a to je kumstvo vaše familije i familije Lukića koji su iz Rujišta. Pa bih vas molio da mi kažete, to kumstvo od kada potiče i na koji način su te familije to kumstvo održavale?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja ne mogu ništa tačno reći kad su počela ta kumstva. Ja mislim da to nije znao ni moj djed, moj otac ne zna, a inače nije samo moja kuća Vasiljevića sa familijama Lukićima kumovi. Sve mi familije Vasiljevića iz mog sela smo kumovi sa Lukićima, svima familijama iz Rujišta.

Jedni krste jednima djecu, drugi drugima, tako da je to ispletено, da je to povezano, da svako svakome, onaj, znači sve smo familije Vasiljevića i Lukića kumovi. A kad je to počelo, to ne znam, to je davno, znam da su stari kumovi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, ako vas razumem, da kažete da ni vaš deda nije među prvima i da on ne pamti, može se reći, da li prihvatate to da je to kumstvo starije i više od stotinu godina unazad?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I ako sam vas, takođe dobro razumeo, to kumstvo se odnosi, dakle, na sve porodice koje su proistekle iz tih familija, familija Lukićevih iz Rujišta i familija, porodica raznih, Vasiljevića iz Đurđevića, bez obzira gde su kasnije živeli?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle i Milan Lukić je jedan od tih iz porodica Lukić, dakle iz porodice sa kojima je vaša familija imala kumstvo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, njega je krstio i njegovu braću i sestru, moj otac. Ili je, izvinjavam se, možda je i djed, ne znam. Bio mi je djed živ tada. Samo moja kuća krstila njih.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koliko ste vi lično, gospodine Vasiljeviću, poznavali Milana Lukića pre maja 1992. godine?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam poznavao Milana Lukića kao učenika, dok je išao u Višegrad u školu, znao sam ga kao dijete. I kad je završio srednju školu, otišao je u vojsku, mislim tako, najverovatnije. Pa onda je otišao u Švajcarsku i nisam ga ja viđao, ne znam, do 1992. godine. Inače da sam ga poznavao ovako, mislim, kakav, osobine i to, nisam, jer on je od mene mlađi, mislim 13 godina, koliko. Nisam se družio sa njim, nismo ni jedna generacija. A nije ni bio u Višegradu, on je otišao za Švajcarsku i tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, po njegovom školovanju i odsluženju vojnog roka, on se odselio iz Višegrada ili višegradskog kraja, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Radio je u Švajcarskoj, ali, da li vam je poznato u kom gradu je bilo njegovo prebivalište? Jer je poznato da, svi naši ljudi koji su radili u inostanstvu su negde imali svoje prebivalište. Dakle, da li je to njegovo prebivalište bilo u Višegradu ili u nekom drugom gradu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam, nisam razumijo, vi ste me pitali prebivalište u ... Da, da, da. Da li se vodio da živi u Višegradu, mislite? A da je radio u Švajcarskoj? Izvinjavam se, ako sam vas dobro razumio?

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ne, nisam mislio, gospodine Vasiljeviću, gde se eventualno, formalno vodio, mada ako vam je to poznato, možete reći, ali me interesuje gde je on živio u Jugoslaviji u vreme kada je bio u Švajcarskoj. Dakle, gde je bilo njegovo prebivalište u Jugoslaviji, dakle, da li je to bio Višegrad ili neki drugi grad u tadašnjoj Jugoslaviji?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: U Beogradu on ima stan, ja mislim tamo da je kupio stan. Dok je radio u Švajcarskoj, da je kupio stan u Beogradu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A obzirom da se često pominje Obrenovac, da li ima neke veze Obrenovac, ili ne, sa Milanom Lukićem?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa da li je radio u Obrenovcu prije nego što je otišao u Švajcarsku ne znam, nije mi poznato. Znam da mu je brat, srednji, radio u Obrenovcu kao profesor. A da li je Milan, ne znam, nije mi poznato da je radio. To i ako je radio, znači, može biti pre odlaska u Švajcarsku, ako je radio. A inače Beograd i Obrenovac su blizu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ta porodica Lukić je veoma mnogobrojna, ako sam razumeo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, da li je vaš odgovor na moje prethodno pitanje da u vreme kad je Lukić, Milan Lukić, radio u Švajcarskoj, da je imao stan i da je njegovo prebivalište bio Beograd, dakle, da nije bio više stanovnik Višegrada?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Ima stan u Beogradu, to je tačno. Na Bežanijskoj kosi, naselje Bežanijska kosa.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste ga u tom periodu od nekoliko godina unazad, računajući od maja 1992. godine, viđali lično?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Prije maja, izvinjavam se, je li, ili posle?

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pre maja, pre maja 1992. godine.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne pogotovu zadnju godinu-dvije, ni, ne, ne sjećam se. Ne znam da sam ga viđao možda i zadnjih pet godina, šta znam. Nisam ga viđao.

ADVOKAT DOMAZET: Hvala, obzirom da sam na kraju ovog dela, mislim da bi bilo vreme za pauzu.

SUDIJA HANT: Jako dobro, napravićemo pauzu do 11.30.

(pauza)

SUDIJA HANT: Izvolite, gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodine Vasiljeviću, kada je reč o vama lično i vašem zdravstvenom stanju, bilo je ovde podataka o vašim nekim povredama i lomovima. Vi ste slomili nogu 1992. godine, 14. juna kada ste jahali konja. Da li je tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste ikada pre toga imali takvu sličnu povredu? Dakle, prelom noge?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikad sigurno. Nikad ni noge ni ruke, ništa. Ni prsta.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A posle toga, posle 1992. godine?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Slomio sam nogu 1992. godine i lomio sam istu, lijevu nogu 1993. godine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U kojim bolnicama ste lečeni u te dve prilike?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Oba dva loma nogu sam liječio u bolnici u Užicu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste u bolnici u Užicu još nekada ležali kao bolesnik?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: 1976. godine sam ležao zbog proširenja limfnih žlijezda, dva mjeseca. Pa sam onda prebačen za Sarajevo u bolnicu "Pod hrastovima". Pa sam osamdeset i neke godine, ne znam, valjda 1984. godine, ne znam kako ste vi tamo nešto ... Ležao zbog liječenja alkohola. Mislim da sam tri puta ležao u Užicu na neuropsihijatriji. I ovo 1992. godine, to mi je, mislim, bio četvrti put na neuropsihijatriji.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste, dakle, ova tri puta, pre 1992. godine, ležali zbog alkoholizma u sva tri slučaja?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li nam ...

SUDIJA HANT: Bilo bi bolje da ponovo postavite pitanje jer nismo čuli odgovor.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada govorite o tri slučaja ležanja u bolnici u Užicu pre 1992. godine, da li ste u sva tri slučaja ležali i lečili se od alkoholizma?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Prvi slučaj, rekao sam, 1976. godine zbog proširenja limfnih žlijezda, a onda sam od 1984. godine, pa naovamo, tri puta ležao sam zbog lečenja od alkoholizma, na neuropsihijatriji.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste se sem tih bolničkih lečenja, dakle boravkom u bolnici, da li ste lečeni i ambulantno?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, u Višegradu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li nam reći, gospodine Vasiljeviću, vaše reakcije kada ste u pripitom ili pijanom stanju, prema onom šta vi možete o tome da kažete?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ako počnem piti, teško odustajem od toga, ovaj, traži mi se alkohol. Tako da, ako, kako da kažem, ako puno ne zagazim u to stanje, pa odem u tu ambulantu primim infuziju. Onda počnem jesti, tako da se otmem na neki način. Bio sam ovistan, ako počnem piti, teško, teško bi se mogao ovako sam, da, da, da, da otmem od toga. Mada se dešavalo i to, ali moram dva-tri dana da ležim, da, da, da ... Nisam mogao jesti. Tražio mi se alkohol.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste u tim situacijama i u takvom stanju bili agresivni?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ja, ja sam volio samo da imam društvo, da pijem. Da pijem samo, volio sam to i, nije bitno s kim. Ako sam imao dovoljno novaca, bio sam u stanju potrošiti to sve. Nisam bio lukav, svi su oko mene pili kad ja pijem. Takav sam bio poznat u gradu. Sažaljivale su to kolege moje, znam ja. Pa, kritikovale su me.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Razumem to, ali moje pitanje je bilo konkretno da li ste u tim situacijama bili agresivni prema svojoj okolini?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne, nisam, ja sam samo volio piti. Meni to uopšte nije ovaj, da bi se ja svađao, da bi nekog provocirao, ne. Ja sam čak nekad mogao da radim, ne ono kad sam puno pijan, radim i svoj posao, ovaj, ali, često bi za šank pa popijem koju i tako. I radio sam tako više puta, ali nisam mogao kad ono baš otrujem se.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada vas pitam da li ste bili agresivni, pre svega mislim na fizičku agresivnost, dakle da li ste ...

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas da sačekate moje pitanje, dakle da li ste u takvim situacijama fizički napadali, nasrnuli na bilo koga iz svoje okoline, ili je bilo drugačije?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne. Nisam nasrćao nikad. Ja sam volio da pjevam, da pijem. A nisam, nije meni to bilo uobičajeno da ja nekoga vrijeđam, da ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se dešavalo da u takvim situacijama nepovezano ili nekontrolisano pričate ili upravo i nekoga uvredite?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, da vam kažem ispočetka, dok sam bio mlađi, znao sam ja, ovaj i kad sam najpijaniji i gdje sam sjedio i s kim sam sjedio i kojoj kafani, kako sam došao kući, da li pješke da li autom. A kasnije nisam znao. Nisam, često puta nisam znao ni s kim sam sjedija ni, ni, ni ko me dovukao kući, ni, šta znam sve to šta se dešavalo, kako ... Nisam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete, gospodine Vasiljeviću, da ste, kao mlađi, to lakše podnosili, da ste se tada i sećali događaja, a da se kasnije to nije dešavalo, da li se sećate da ste nekada u takvom stanju, a da ste bili dosta mlađi, učinili ijedno krivično delo zbog koga ste bili u zatvoru?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to bilo pevanje jedne uvredljive pesme i to u društvu sa drugim licima, koji su takođe odgovarali zajedno sa vama?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koliko ste godina tada imali, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Imao sam nepunih 19 godina, 18 i ... 18 godina i oko 11 mjeseci, 10. 18 godina i 10 mjeseci, tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da, ali to je po jugoslovenskim zakonima već punoletstvo. I odgovarali ste i bili ste osuđeni na kaznu zatvora koju ste izdržali, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to bilo jedini put da ste osuđivani na kaznu zatvora i da ste izdržavali kaznu zatvora?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sada bih, gospodine Vasiljeviću, prešao na jedno drugo poglavlje, a to je Višegrad u dane pred dolazak Užičkog korpusa,

dakle, negde početak aprila 1992. godine. Da li vi možete da nam kažete, ali vrlo sažeto, šta ste tada radili i šta se, najkraće rečeno, tada dešavalo u Višegradu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa šta ... Prije Užičkog korpusa, dolazilo je do nekih, prvo, kako da počnem, ne znam. Milicija je mislim, razdvojila se muslimanska i srpska. Nisu više radili zajedno, da li je sva, da li, ne znam vam. Tako da je došlo do tih napetosti. Negdje tamo kod 10. ili 11. ne znam kade, znam bio sam kod kuće, treba da, prijeti se da će se pustati centrala. Slušao sam taj razgovor, bio je na radiju, pa svi su se ljudi uspaničili. Pa nije tu niko ni vjerovao da će doći do toga, ali je stvarno pustana. Udarila je silna voda, da li je u gradu bilo koga i od Srba i od Muslimana, ne znam. Znam da smo mi se povukli gore, prema selu Omar. Mi koji smo iz Kalate, gdje sam ja rodod. I bila je zarobljena srpska milicija, u to vrijeme, nešto redovnog sastava, nešto ovaj, ovog rezervnog sastava. Tako da su je odveli gore na tu centralu, kako je, šta je bilo, ne bi vam to ja mogao sad baš u detalje, ne znam. Samo znam da su bili zarobljeni.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li, gospodine Vasiljeviću, to što se dešavalo dovelo do napuštanja grada kako srpskog, tako i muslimanskog stnanovništva u to vreme?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa ja nisam išao u grad, pa da kažem da su svi izašli, ali jeste, većina naroda, jeste. I muslimanskog i srpskog, najvjerovatnije, jer, pa kad se pustala voda, nije to nikom bilo, ovaj, nije to nikome odgovaralo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, ako vas razumem dobro, gospodine Vasiljeviću, vi ste već pre toga napustili Višegrad i bili u okolini Višegrada. Je li kada kažete malopre Kalate, da li se to odnosi, na neki naziv naselja u kom je vaša kuća u Višegradu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koliko je to bilo, otprilike, daleko mesto gde ste boravili u to vreme, u odnosu na vašu kuću, odnosno sam grad?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ovo gdje smo izašli mislite, je li? Gdje smo otišli iz Kalate?

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa nije daleko, možda jedno 500-600 metara, brdo. Selo Omar. Tu nije bilo sigurno, dolazili su Srbi iz grada, bježali su i oni, tako da smo otišli gore prema Banji, od Banje još gore jedno tri kilometara, selo Jelašice.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Zbog čega to nije bilo sigurno kako kažete? Možete li to da objasnite? U kom smislu nije bilo sigurno?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, zarobljena je srpska milicija. Stanovništvo je bježalo gore prema granici Srbije, tako da smo i morali svi. Strah.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kad kažete stanovništvo je bežalo prema granici Srbije, na koje stanovništvo mislite, gospodine Vasiljeviću, da li na srpsko ili muslimansko ili jedno i drugo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa većinom srpsko, ali bilo je sigurno i muslimanskog stanovništva koje je, ovaj, bježalo u Srbiju. Znam da je u Banju gore, u lječilištu bilo i Srba i Muslimana sa strane. Da smo i te ljude sve prebacili gore na granicu, te bolesnike. Tako kad smo išli uz put. Svi su izvedeni gore prema granici.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vas je tu gde ste bili, u tom selu Jelašica, kako kažete ili negde tu, zatekao i dolazak Užičkog korpusa u Višegrad?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, gore smo čuli da je došao Uzički korpus.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je, po onome što ste lično mogli da vidite ili saznate, dolazak Užičkog korpusa uticao na poboljšanje ili stabilizaciju stanja u Višegradu i okolini, ili obrnuto?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, oni kad su došli, situacija se sredila. Nije bilo više te napetosti, ne znam, ovaj. Oni su pozivali svo stanovništvo i muslimansko i srpsko da se vrate na posao. E sad šta su ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jesu li se vraćali na posao i u sam grad Višegrad?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se vi lično, gospodine Vasiljeviću, sećate nekog ozbiljnijeg incidenta za to vreme? Dakle, u vreme dok je Uzički korpus još uvek bio u Užicu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Prije nego što je došao Uzički korpus, jeste. Prva žrtva u Višegradu, ja mislim da je bio Srbin. Možda je imao i on 25 godina, Mićo Inđić. I ja mislim da je on prva žrtva.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da, ali to govorite o periodu neposredno pre dolaska Užičkog korpusa, kada je i sami kažete da je bilo napetosti u Višegradu. Moje pitanje je bilo, za vreme boravka Užičkog korpusa, da li je bilo ozbiljnijih ili značajnijih incidenata u Višegradu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa ne znam da li je bilo ozbiljnijih, nisam čuo nekih ozbiljnijih incidenata. Imali su oni, ovaj, svoje komandante. Vojska je bila, nisu oni mogli, onaj ... Vojska je bila pod komandom. Možda je bila

neka žrtva, znam da je bio neki Smajić sa ženom, ali kako je do tog došlo, ne znam. Smajić Medo, tako mislim.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li su, gospodine Vasiljeviću, vojnici Užičkog korpusa imali svoje kontrolne punktove na putevima i ako jesu da li je jedan od takvih punktova bio u blizini vaše kuće?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Oni su imali kontrolne punktove, obično na mostovima, ne znam sad tamo dalje od grada, na raskrsnicama. Jedan takav je punkt bio pod mojom kućom, jer i tu ima jedna raskrsnica, koja ide u selo Omar i tu su dežurali. Možda jedno 10 dana, pa je taj punkt kasnije premešten u selo Sase.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vaša ulica u kojoj se nalazi kuća je Vojvode Stepe, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li ona predstavlja glavni put ili čak jedini put iz centra Višegrada pema Sasama, odnosno "Vilinoj vlasi" i Prelovu, koje je još dalje?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jedan, jedini put. Ako se ide kolima, a pješke može preko šume.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada se radi o ovom kontrolnom punktu, koji je bio u blizini vaše kuće, na ovom samom putu u vašoj ulici, da li ste vi bilo kada u tom periodu imali takvu dužnost ili dežurali ili legitimisali ljude na tom punktu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Mi nismo ni mogli biti u njihovom sastavu. Mi ne. Oni su imali svoju vojsku, svoju komandu. Nisu oni tražili od nas to.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete li mi sad reći, gospodine Vasiljeviću, šta se dešavalo posle odlaska Užičkog korpusa, sa vama konkretno?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Posle Užičkog korpusa, dobio sam poziv za mobilizaciju, d se javim u školu Prelovo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li se odazvali tom pozivu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste u to vreme imali uniformu rezervnog sastava JNA u svojoj kući?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste poneli tu uniformu u Prelovo?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete li nam opisati o kakvoj se uniformi radi?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je uniforma bivše Jugoslovenske narodne armije, takozvana SMB uniforma. Inače nju sam dužio, možda 10 godina pre. To su oni davali nama svima. I Srbima i Muslimanima, dok je bila jugoslovenska, dok je bila Jugoslavija kao država, kao cjelina. To smo imali kao, onaj, kod kuće zaduženo, kao rezervni sastav, kako bi vam rekao ... To obično išlo, kad se pređe trideseta godina, rezervni sastav, šta znam kako. Imao sam tu uniformu znači 10 godina možda, tako. Sivomaslinastu. Ne samo ja, imali su mnogi, svi smo imali, tako, šta znam ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li će biti tačno ako kažem da su svi rezervisti u to vreme imali uniformu kod kuće i da su to nosili kada su bili pozivani na vojne vežbe?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da kažem da su svi, ne mogu to tačno reći, ali jeste većina, većina jeste sigurno. Možda neko nije, ali dobio je kasnije onda, znači.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste rekli sivomaslinasta uniforma bivše JNA, sada bivše JNA, da li je to potpuno jednobojna uniforma, sivomaslinaste, dosta otvorene boje?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, jednobojna uniforma.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li mi reći kakva je to bila jedinica u Prelovu u koju ste bili upućeni?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Intendantska jedinica, intendantsko odeljenje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta to znači, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa bio sam ja i još jedan kuvar. Imali smo jednog ovoga, pomoćnog radnika i šofera. I s nama je bio bolničar. To smo mi bili, koliko je to bilo, pet.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sećate li se imena tih, nekih bar, od tih ljudi, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Znam sviju.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Možete li nam reći koga se sećate?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Glavni za kuvanje je bio jedan stari kuvar znači koji je radio po menzama u firmama u Srbiji, pa je penzionisan, da li je bio penzionisan, ne znam tačno, Vaso Vojnović. Šofer je bio njegov rođak koji je radio u Višegradu kao šofer u šumarstvu, firma, Obren Vojnović. Pomoćni radnik u kuhinji bio je Dragiša Lindo. Sanitetski radnik je bio Stevo Grujić i ja.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate još nekoga ko je tu bio, a i da nije bio direktno u toj vašoj jedinici?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Znam bio je četni evidentičar, Simić Dragan, bio je komandir Krsta Papić. Tu je bila komanda.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I možete li nam opisati, gospodine Vasiljeviću, šta ste vi lično radili za to vreme u Prelovu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, kada sam došao gore, odmah smo se raspodelili tako da je kuvar glavni bio, kako smo dobili taj rasopred, glavni kuvar je bio Vaso Vojnović. Ja sam bio zadužen za nabavku robe, suđa, jer to je sam početak. Pomoći, ovaj u kuhinji uvek kad sam tu. I tako smo počeli to u školi, kuvati. Pa nije to moglo baš tu da ide kako treba, pa smo prešli u jednu kuću tu odmah blizu, da se odvojimo od vojske. Priprema se hrana, ja sam bio zadužen da sa šoferom, Obrenom Vojnovićem, vučem hranu na liniju. I tako da smo tako i radili, vukli smo hranu do, linija je bila u selu Blacama. Vukli smo ručak, a naveče večeru. Osim jedino ako je bio za večeru suvi obrok, konzerva ili tako nešto, onda smo dijelili uz ručak, onda nismo naveče morali ići.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to raznošenje hrane na linije fronta. Po vama, bilo opasno po vas u tom periodu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam se lično bojao. Pogotovo noću. Preko dana bi prošao, hajde, ne bi se toliko bojao, a noću sam se teško usuđivao, vrlo teško. Ali morao sam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste se na taj problem žalili svojim pretpostavljenima?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Nisam vas pitao odmah na početku ovog dela o Prelovu, da li ste bili naoružani? Odnosno da li ste dobili naoružanje?

prevodioci: Mislim da je svedok rekao da.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam imao naoružanje, šmajser, prije dolaska u Prelovo. Kad sam došao u Prelovo, razdužio sam šmajser, a dobio sam automatsku pušku.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I tu pušku ste nosili dok ste bili u Prelovu, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste poslom ili zbog nečeg drugog, odlazili u Višegrad za to vreme?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jesam. Išao sam izjutra po trebovanje, a nekad sam znao ići dva puta, možda sad ovaj, da dovučemo nešto od posuđa, od šporeta, tako nešto. Po potrebi, ako nešto treba, nešto za kuhinju.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ali, obzirom da ste nam objasnili da vi lično nikada niste vozili niti imali dozvolu, ko vas je vozio?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Obren Vojnović, on je vozio auto. Kombijem.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, to su bili vaši službeni odlasci iz Prelova u Višegrad i nazad za potrebe te vojne kuhinje, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li se dešavalo da ste, iz Prelova odlazili vašoj kući i ostajali neko vreme, pa se vraćali ponovo u jedinicu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Ako sam imao prevoz, ako bi se snašao za prevoz, mogao sam otići kući do sutra.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, ako vas razumem, kada je to omogućavao vaš posao u Prelovu i kada ste mogli da obezbedite prevoz, dešavalo se da odete ujutru kući i da se ujutru vratite?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Samo nismo mogli koristiti ovaj kombi za svoje potrebe, to ne. Samo ako nešto treba za kuhinju, mi ga nismo mogli koristiti, niko. Za svoje potrebe.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kako ste onda odlazili, u tim prilikama, do kuće?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa obično bi, ovaj, zaustavio nekoga ko naiđe i tako. Zaustavim nekoga, prebaci me i tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se, gospodine Vasiljeviću, sećate da vas je jednom, u to vreme, vozio iz Prelova prema kući lično Milan Lukić?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete li opisati kada je to bilo i da li ste uz put negde svraćali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je bio kraj mjeseca maja. Bio sam na putu gore, čekao. Naišao je Milan Lukić i još dva auta iz pravca odozgo, odozgo iz Prelova. Zustavio sam ih da bi pošao do Višegrada. Kad smo bili blizu sela Mušića, inače Mušići su od Prelova možda tri-četiri kolometra, ne znam tačno. Kaže: "Moram ovde da vidim da li nema ko naoružanje." Kao, navodno neko je pucao na patrolu milicije. "Šta ćeš ti Milane, bolan, šta se ti petljaš, nije pucao ne tebe, šta." I stade tu u selo, izađe, izađoše i oni. I pravo gore po onim ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... kući, kuća im je odmah tu jedno 20 metara, 30, ne znam. "Nemoj, more, Milane, dirati ljude." Znao sam ih sve. Možda ne lično, ali sam ih znao sve. Ali on je ušao u njihovu kuću i pitao da li neko ima oružje. Da vam pravo kažem, bio sam svestan činjenice da su i ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... članovi ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... ali mu nisam rekao. Nisam hteo to da mu kažem. Nije mi bila namera da bilo šta kažem. Znao sam sigurno da su obojica ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... bili članovi ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... ali mu nikad nisam to rekao.

SUDIJA HANT: Samo trenutak gospodine. U čemu je problem?

TUŽILAC GRUM: On govori o zaštićenim svedocima. Ako mogu, pripremio sam listu pseudonima za unakrsno ispitivanje. Ja to mogu da ponudim, tako da bi bilo možda bolje da se koriste pseudonimi.

SUDIJA HANT: Možda bi to bila dobra ideja, gospodine Domazet. Imate li za nas kopiju tako da se može redigovati iz transkripta ono šta treba?

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Jeste li možda kakav broj dodelili tom dokumentu?

TUŽILAC GRUM: Samo trenutak, časni Sude. Kada već razgovaramo o ovome, takođe bi trebalo reći da, u razgovoru iz novembra sa optuženim, on je iskazao zabrinutost da bi se mogla spomenuti dva imena koja bi mogla nauditi njegovoj porodici. Nemam nikakve primedbe ako im Sud dodeli pseudonime Odbrane, ali ja ću ga ispitivati o toj dvojici ljudi i njihova imena su na dnu liste. A ovaj dokument, časni Sude, je dokument Tužilaštva broj 164.

SUDIJA HANT: To će onda biti dokument Tužilaštva P164, i to pod pečatom. U vezi pseudonima Odbrane, da li ste razmišljali o brojevima? Koristili smo već VGD-1 i VGD-2. Da li ste već dodelili neke druge, gospodine Domazet, ili možemo da nastavimo sa 3 i 4?

ADVOKAT DOMAZET: Slažem se, vaša Visosti, da nastavimo ovde sa brojevima 3 i 4, jer nemam još uvek posebnu listu da bi to na neki način smetalo.

SUDIJA HANT: Dakle, prvo dodatno ime iz dokumenta P164 ćemo zvati VGD-3, a drugo od tih imena ćemo označavati kao VGD-4. Možda bi bilo bolje da ta imena budu zapisana na listu koju svedok ima pred sobom, tako da mu budu na raspolaganju u svakom trenutku. Prekinuo sam odgovor, izvinjavam se. Da li se možete nadovezati, gospodine Domazet?

ADVOKAT DOMAZET: Da, naravno.

SUDIJA HANT: Hvala, gospodine Grum, što ste nam skrenuli pažnju na ovo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala. Dakle, gospodine Vasiljeviću, pre nego što nastavimo, ja vas molim da pažljivo pogledate ovaj spisak i da, ako budete našli za potrebno da bilo koga od ovih lica pominjete, da umesto imena kažete samo oznaku broja. Što se tiče ove dvojice na kraju lista, imate posebne brojeve, ako budu pitanja vezana za njih. Dakle ...

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam, časni Sude, što sam svedoka VG-059 pomenuo prezimenom. Tako kad smo došli do njegove kuće, ušao je u kuću, ja sam bio pred vratima ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ja vas molim da sačekate moje pitanje. Ja vas molim, gospodine Vasiljeviću, da pokušate da odgovarate na moja pitanja, konkretno i što je moguće kraće. Pre svega, da li se sećate koliko je automobila bilo, pored automobila Milana Lukića, sa kojim ste vi išli?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Tri. Mislim tri.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se automobil Milana Lukića zaustavio, kako kažete, na dvadesetak metara od kuće svedoka VG-059?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde su se zaustavili ostali automobili koji su bili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mislim da su tu odmah. Sve je to tu blizu. Tu je selo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li su ti ljudi koji su bili u drugim kolima bili pod uniformom i naoružani?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Sad koliko sam ja vidio. Najverovatnije da jesu. Nisam ja njih sve ni poznavao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Uključujući i Milana Lukića, kakve uniforme su oni nosili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Većina je imala maskirne uniforme.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je i Milan Lukić imao takvu uniformu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste vi imali vašu uniformu sa kojom ste bili u Prelovu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mislite SMB uniformu?

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da, da li ste tu uniformu imali te večeri?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jesam, najvjerovatnije jesam, najvjerovatnije da sam, jesam, šta bi imao drugo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li imali i vaše naoružanje koje ste tada dužili u Prelovu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kako ste malopre objasnili, samo je, od svih ovih lica, Milan Lukić ušao u kuću svedoka VG-059?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi lično ste samo došli do vrata i stajali na vratima, tako ste objasnili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste primetili kuda su otišli ostali vojnici iz pratnje Milana Lukića?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa tu su, oni su po selu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li možete reći, najkraće moguće, šta je Milan Lukić tada govorio ili da li je nešto tražio od tih ljudi u čiju je kuću ušao?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Samo oružje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete: "Samo oružje.", da li to znači da ih je pitao da li imaju oružje ili nešto drugo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da li ima neko oružje i da li znaju ko ima oružje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta je bio njihov odgovor?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nemaju, kaže, nemaju ništa. I skupili se ljudi iz sela tu i, on je bio sa njima unutra, šta tačno su razgovarali sve od riječi do riječi ne mogu reći. Ali, tražili su oružje. "Je li ima neko oružje, ako ima neka preda." I tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Samo vas molim polako, gospodine Vasiljeviću. Kako sam vas razumeo, u početku je Milan Lukić bio samo sa članovima porodice svedoka 059 u njihovoj kući. Kažete da su se posle sakupili ljudi, da li to znači da su došli u tu kuću drugi stanovnici tog sela?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Kuća u koju je ušao, ona je bila od oca svedoka 59. a tu je bio i njegov brat 59, isto, 55, žena 59, kasnije su došli.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da, gospodine Vasiljeviću, čini mi se da ste rekli da su se kasnije, nešto kasnije, okupili i neki drugi stanovnici Mušića, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li i njima Milan Lukić ovo isto govorio, o oružju, ili još o nečemu drugom?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li, za to vreme, dok ste vi tu bili, bilo kakvih incidenata ili bilo čega što bi značilo da postoji nešto između njih?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: U kući oca 59, ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li svi zajedno napustili selo Mušiće i otišli prema Višegradu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ovdje sam ja i molio i garantovao Milanu za, ovaj, da su to ljudi dobri, jer sam išao u školu sa ovim bratom svjedoka 59, on je hteo da ide na tavan, da mu pretrese tavan. Ja sam mu garantovao da priča istinu, da nema sigurno nikoga gore. To je svjedok 59 izjavio u izjavi, ja ne znam, istražitelju. "Ja vjerujem tim ljudima", rekao. I nije taj dan ništa baš, ovaj, da ih je pljačkao, da je nekog udario, nije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koliko razumem, nije vršen pretres kuće, niko nije išao na tavan...

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Na tavan ne, a tamo unutra je pretresao sobe i tu gdje je bio u kuhinji, a na tavan nije, ja sam rekao: "Nemoj, ja znam", u stvari meni je ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... rekao: "Nema." Ja sam garantovao: "Nemoj, Milane." Uh, izvinjavam se, opet.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Posle toga, jeste li svi zajedno napustili Mušiče, dakle vi u istim kolima i ovi ostali u svojim kolima?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam otišao sa njim, jesam, mislim da su svi ovi. Ja sam izašao kod moje kuće, jer stanujem prije Višegrada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, sa njima ste došli do vaše kuće koja je na ulazu u Višegrad, na istom tom putu i tada ste ih napustili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, ja sam izašao kod kuće.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste posle toga, bilo kada išli u selo Mušiče, sa Milanom Lukićem ili bilo kojim iz njegove grupe?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikad više nisam išao sa Milanom Lukićem u selo u Mušiče, nikad sigurno, a da sam prolazio, jesam. Jer to je jedini put koji ide za Prelovo. A sa Milanom Lukićem nisam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je vaša ta jedinica, vojna kuhinja u Prelovu, dobila naređenje da se premesti negde dalje, prema selu Blacu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam molio da se premjestimo za selo Blace, da ne bi putovali noći. Ali oni to nisu dozvolili. Što se kasnije ispostavilo da sam bio u pravu, pa su premjestili oni, posle ne znam koliko, ja sam već, nisam bio tu. Možda se mi nismo dobro razumeli, mi smo vukli hranu u selo Blace, kasnije je ta kuhinja prebačena gore. A linija se pomerila u selo Rujište.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kako sam vas razumeo, u vreme kada se ta kuhinja prebacila u selo Blace, vi više niste bili u toj kuhinji?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne, ona nije prebačena u selo Blace dok sam ja bio u Prelovu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete mi reći kako je došlo do toga da vi više ne budete u Prelovu, odnosno u toj vojnoj kuhinji?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Trebala linija iz sela Blaca, gdje smo mi vukli hranu, da se pomeri još pet kilometara naprijed u selo Rujište i sela Paočići, dole ispod isto Rujišta. To je sred, onaj put šumom. Ja više ne pristajem da vučem hranu noći, neću. I onda oni mene vraćaju u Višegrad, sa preporukom da se javim komandi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde ste to otišli i šta se to tada desilo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Otišao sam u komandu na Bikavac, javio se Dragi Gavriloviću, on mi kaže da se moram vratiti. Ja njemu kažem da neću ni pod kojim uslovima ja vući hranu noću, pogotovu sad kad se izmešta linija još pet kilometara. "Moraš. Ja ne mogu, ne smijem, neću. Manje pij", kaže "pa ćeš smijeti." A ja da vam pravo kažem, da ne popijem, ja mislim, da ne bih smio ni

odvući. Nismo se dogovorili ništa. Vratim naoružanje. A, u stvari, sam, nisam rekao. Kad sam ja pošao iz Prelova, gore su mi uzeli automatsku pušku, razdužili je, a vratili mi šmajser koji sam dužio prije. Na Bikavcu razdužim šmajser. Drago mi kaže: "Mitre bićeš uhapšen. Neka budem. Ja ne smijem i gotovo." I stvarno su me uhapsili onda, taj dan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodine Vasiljeviću, da li se sećate koji je to dan bio? Ili koji je to period bio kada se to desilo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Mislím da sam onaj, najvjerojatnije 29. Nisu oni meni dali nikakvo rešenje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, to je, mislite da je bio kraj maja 1992. godine?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li, kada kažete uhapsili istog dana, pretpostavljam, da li je to na tom istom mestu ili su vas kasnije?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Dolje u gradu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ko vas je uhapsio, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Dvojica vojnih policajaca. Da vam kažem, nisu oni mene hapsili, oni su me pozvali: "Sjedi u auto." Nisu oni mene, nikako, ovaj, niti sam se ja odupirao, niti su oni upotrebljavali neku silu, ne. "Sjedi u auto." Sjeo i odvezli me u Uzamnicu, od njih je bilo korektno, ja nisam se ni suprotstavljao, ja sam se tome i nadao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Oni lično vam, nikakav papir, nikakav dokument o tome nisu dali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ja sam tražio, oni su rekli: "Dobićeš." I navodno da ću ležati 15 dana. Tako se nešto sjećam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I gde su vas odveli?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: U Uzamnicu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li to bio zatvor?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. To je bila kasarna JNA prije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate nekog od, bilo ljudi koji su radili ili nekog od onih koji su bili, eventualno sa vama zatvoreni?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Kad sam došao gore, našao sam jednog zatvorenog, isto. Pero Šimšić se zvao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle taj Pero Šimšić je bio zatvoren kao i vi, je li u vašoj sobi, zajedno sa vama?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Zajedno smo bili u jednoj prostoriji.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A sećate li se nekog od tih koji su radili u tom zatvoru?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da bio je moj kolega, Ilija Zečević, on je dijelio hranu. Stražari, tako.

prevodioci: Nisam uspeo da razumem ime čoveka koji je delio hranu.

SUDIJA HANT: Prevodioci nisu dobro čuli ime koje je svedok spomenuo. Gospodine Vasiljeviću, vrlo često spustite glas, tiše govorite. Nemojte da zaboravite da su tu prevodioci, da oni moraju da vas čuju da b smo mi znali šta govorite. Nekad se to desi i sa gospodinom Domazetom.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ja vas molim da ponovite ime ovog drugog, za koga kažete da je vaš kolega i da vas je, da je on služio hranu.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ilija Zečević.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala. Da li ste u toku tog boravka u zatvoru imali lekarsku pomoć?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Čiju?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Doktora Vasiljevića i jedna sestra medicinska, dolazila je sa njim. Mislim da se zove Marica, ne znam kako se preziva.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Zbog čega je taj doktor i ta sestra, zbog čega su oni intervenisali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam imao problema, nervnih. Sigurno je i alkohol tu uticao. Dao mi je infuziju. Štrajkovao sam glađu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate da ste prilikom hapšenja i odvođenja u Uzamnicu, bili u pijanom stanju?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jesam, da vam pošteno kažem, ja sam uvijek pio u to vrijeme, šta sad.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to bio razlog ili jedan od razloga intervencije doktora i medicinske sestre?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate koliko ste dana proveli u Uzamnici?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ja sam pustan iz Uzamnice kad mi je poginuo rođak.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koji rođak, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Željko Sikirić.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde je on poginuo, da li znate?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Gore, negde oko Brodara, prema Međedi. Gore negdje u šumi, sad gdje tačno ne znam, ali tu ne negdje kod Brodara.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kažete da je to bio razlog da su vas pustili iz zatvora. Posle koliko otprilike dana, da li to možete da se setite?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Možda jedno tri dana sam bio gore. Tri-četiri dana, koliko.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste prisustvovali sahrani vašeg rođaka Sikirića?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je ta sahrana bila neposredno, neki dan posle smrti ili nekoliko dana duže? Da li se sećate možda toga? Odnosno da preformulišem pitanje. Uobičajeno je da se sahrane vrše na dan ili dva posle smrti. To je uobičajeno kod nas. Da li je u ovom slučaju bilo tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Oni su u šumi poginuli. Bilo je još, njegova dvojica komšija. Pa su ovu dvojicu prije izvukli. I oni su prije njega sahranjeni, na dan. Tako da su, čekalo se, ne znam tačno koliko, dok su ih našli gore gdje su ih našli, dok su mogli prići, dok je to vojska oslobodila. A nije, nije isti dan dovučen, ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, od momenta pogibije vašeg rođaka, do momenta kad je telo izvučeno, a kasnije sahranjeno, je prošlo više dana, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li možete da objasnite tačno srodstvo, o kome se radi?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je sin mog ujaka, Dobrivoja Sikirića.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, Dobrivoje Sikirić je rođeni brat vaše majke?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gde je on živio?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: U selu Vardište.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vardište je na glavnom putu od Višegrada prema Užicu, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li u to vreme on imao kafanu u tom selu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je imao kafanu u tom selu, prije i 10, pa i više godina.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste, gospodine Vasiljeviću, bili na sahrani Željka Sikirića?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste, ukoliko se toga sećate, tada bili u alkoholisanom stanju ili ne?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Zbog čega, da li možete da objasnite?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa bilo mi je žao, bilo mi je, rođaci smo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hvala. Sada ću preći na jedno drugo pitanje, a to je 7. juni 1992. godine i ono što se tog dana dešavalo. Podsetiću, radi se o incidentu kojim vam je stavljen na teret optužbom. Da li se sećate šta ste tog dana radili i kako je došlo do toga da odete u "Vilinu vlas"?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Kad su me pustali iz Uzamnice, zatvora, javio sam se komandi i molio ih da me više ne zatvaraju i tako. Onda su mi dali da organizujem čišćenje grada. Taj dan sam bio, vraćao sam se kući, prije nego što sam došao kući, stigao me autom Stanko Pecikoza.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ko je bio Stanko Pecikoza?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Stanko Pecikoza, bio je jedan Srbin iz Višegrada i jedan privatnik, imao je svoju pilanu i stolarsku radnju. Tu dolje od moje kuće jedan kilometar možda, u selu Kosovo Polje.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, da li je ovo sada odgovarajuće vreme da se zaustavimo?

ADVOKAT DOMAZET: Da, časni Sude.

SUDIJA HANT: Kakva je vaša procena, koliko će vam još vremena trebati za glavno ispitivanje, imajući u vidu da vi sutra želite da razgovarate sa svedokom. Da li vi mislite da ćete završiti do 16.00?

ADVOKAT DOMAZET: Da, časni Sude, nadam se da ću završiti pre 16.00.

SUDIJA HANT: Ali ja ne želim da vi žurite, da vi tu nešto suviše brzo uradite. Vi to treba da uradite na način koji vama odgovara. Ne osećajte se da na vas vršim pritisak.

(pauza)

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Gospodine Vasiljeviću, prekinuli smo u trenutku kada ste počeli da pričate o Stanku Pecikozi i njegovom susretu sa vama 7. juna. Želeo bih da nastavite da opisujete taj susret. Tog dana Stanko Pecikoza je zaustavio auto i vi sta ga videli. Da li možete sa opišete šta se zatim dogodilo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Stanko je zaustavio kola i pitao me da li znam gdje je Lukić, da li sam ga viđao gdje. "Ne znam" rekoh, "Stanko, jedino da nije u Banji. Oni gore spavaju." "Bi li pošao sa mnom do Banje? Bih, zašto ne bih." I tako, ovaj, taman rekao "Stanko da uzmem i garderobu ovu konobarsku", koja mi je gore.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Samo, ta konobarska garderoba vam je, od kada se tamo nalazila?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, kad sam radio gore u Banji, dok je bio Užički korpus, gore sam radio. Ne cijelo vrijeme, možda jedno petnaestak dana. I tako smo krenuli prema Banji.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li to znači, gospodine Vasiljeviću, da od tada vi niste bili u Banji, od kada vam je ostala ta uniforma, odošno garderoba konobarska?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, jesam, ovaj, možda dolje u staroj Banji, ne znam, dok je radila još uvijek, ovaj stara Banja, dok je bio korpus. Ali nisam išao često, ne, ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste otišli kolima sa Pecikozom do "Viline vlasi"?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste tamo nekoga zatekli?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Na recepciji je bio Milivoje Šušnjar. Pitao sam ga da li zna za Milana, Stanko je njega u stvari tražio baš povodom tih incidenata što pravi, on. Stanko je bio u stanici gore, šta je bio, zamijenik predsjednika, ne znam ni ja. Bio je on protiv toga, protiv Milanovih, tih djela, i tako, kako da kažem. Nije ga bilo. Stanko kaže: "Ostani ti, Mitre, ovdje molim te. Ako bude došao da me nađete ili nazovete, da me obavijestiš, gdje, kako. Dobro. A ja odoh da ga potražim. Otići ću do Prelova, dolje otići ću ću, vidjet ću." Tražio on njega već. Po gradu. I Stanko je otišao. Ja sam tu bio sa Milivojem. Nisam mogao uzeti garderobu, jer taj dio tamo kuhinjski i šanka, nije radio. Zaključan je, tamo nam je garderoba ta bila. Poslije jednog izvjesnog vremena, možda pola sata, tako, došao je Milan Lukić i tri i četiri, sa sedam Muslimana koje su pokupili gore u naselju Bikavac. Meho Džafić je bio sa njima i njegov sin. Meho je živio na Bikavcu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ja vas molim da tu stanete. Ja vas molim da pokušavate da odgovorite na moja pitanja, da bi mogli da se preciznije izjasnimo o onome šta je ovde bitno. Dakle, vi ste ostali u "Vilinoj vlasi" i tamo je jedino bio sa vama Milivoje Šušnjar, koga ste zatekli, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Posle jedno pola sata od odlaska Pecikoze, naišao je Milan Lukić sa svojim ljudima, vodeći ove ljude, od kojih ste prepoznali Mehu Džafića?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC GRUM: Prigovor. Sugestivno pitanje.

SUDIJA HANT: Mislim da je bilo sugestivno pitanje. Ukoliko je važno, gospodine Domazet, stvarno bi bilo dobro da ne postavljate sugestivna pitanja, zato što to narušava vrednost njegovog odgovora. A ako vi želite da prigovorite, bilo bi dobro da nam to kažete, zato što ne mogu da gledam na obe strane sudnice u isto vreme.

TUŽILAC GRUM: Da, časni Sude.

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, sam je Mitar Vasiljević, govoreći o tome, govorio da je došlo sedam Muslimana, među kojima Meho Džafić i njegov sin. Zato je moje pitanje bilo ovako formulisano, jer on je već dao taj odgovor. Ali pokušaću da preformulišem pitanje, mislim da ...

SUDIJA HANT: Ako jeste, onda to nije bilo sugestivno pitanje. Dajte da se ne raspravljamo, idemo dalje, molim vas.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da. Ta lica koja ste pomenuli su ušla u hotel. Gde ste se vi u tom trenutku nalazili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Na recepciji hotela. U stvari, ne unutar, nego ispred recepcije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Tu, u tome holu postoje sa leve strane vrata od prolaza za bazen, zatim jedna garderoba, a u dubini je sama recepcija. Da li se možete setiti gde ste bili u trenutku kada su ovi ljudi ušli?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa tu sam bio oko pulta, tu. Tačno da kažem, ovaj, tu sam bio u tom holu, ispred recepcije.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste bili naoružani?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste u to vreme, uopšte, imali zaduženo naoružanje?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne. Ja sam vam rekao da sam naoružanje razdužio kada sam bio uhapšen. Na Bikavcu sam razdužio naoružanje.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste imali uniformu na sebi?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kakvu i kako, možete li opisati?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: SMB. Nosio sam te pantale, majicu, ovu, košulju.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pantalone od uniforme SMB, a ne razumem vas, ta košulja, je li isto od uniforme ili je civilna?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da li je, možda, ovaj, pa najverovatnije da je bila i ta SMB, onaj, i košulja, ne znam, ovaj, takozvana poligonka. Ili neka košulja koja je bila na slično, ovaj, sad ne bi određeno, ja sam i menjao te košulje, šta znam, ja sam čistio grad. Ali najverovatnije da je bila i ta košulja poligonka i tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste nešto imali na glavi, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Imao sam šešir.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kakav je to šešir, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, crni, ovaj šešir koji je nosila vojska.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li taj šešir često nosili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa ponekad, šta znam, ne uvijek.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste tom prilikom imali crvenu traku oko rukava?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Zašto ste nosil tu traku, da li možete da objasnite?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ta traka mi je bila obilježje za tu higijenu u gradu. Znak raspoznavanja neki, tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete mi sada reći šta se dešavalo kada su sva ova lica ušla u recepciju? Da li se neko od njih obratio Šušnjaru koji je jedini bio tu i šta se posle dešavalo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Šušnjar je radio na recepciji, u stvari on je bio čuvar gore i prije rata. Kad su, ušao Milan i njegovi ljudi sa ovim Muslimanima. Tražio je ključeve, Šušnjar mu nije dao ključeve, on je drsko postupao, uporno je tražio. Šušnjar mu nije dao ključeve. On je htio te ljude da zatvori gore, jer mu trebaju za razmijenu, a ko zna šta je on to mislio i kako ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li on to rekao, dakle, da želi da ih zatvori ili da želi da vodi na razmenu ili ste vi to zaključili iz njegovog postupka?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je želio njih da zatvori. Želio je on da zatvori te ljude, tražio je ključeve od prostorija, ali Šušnjar mu nije dao ključeve. Tako da je on bio skroz drzak, kranje drzak, galamio je. Ja sam, da vam pravo kažem, meni je to bilo neprijatno, meni je tu i stariji kolega, s kojim sam dugo radio. Sve to nije dugo trajalo, sve je to kratko.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li mu je Šušnjar odgovorio zašto ne daje ključeve, da li je postojao neki razlog, da li mu je nešto rekao ili o tome nije bilo reči?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, da vam sad kažem, ja svaki detalj tog razgovora ... Ja sam izašao u stvari sa Mehom Džafićem vani. Šušnjar mu nije dao ključeve. Najverovatnije jer je on dovodio tu ljude, pa su ljudi, mislim da ovaj, sad ja ne smjem njegovo ... Ma pomenuo sam, da je Šušnjar pusto neke ljude koje je on doveo gore.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li to tada neko od njih rekao?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa da vam kažem, ja neću reći da sam to čuo, nisam ja to ovaj, možda sam ja, u tom momentu ovaj, već izašao sa Mehom vani. Tačno to, svakog detalja, sad ... Ali znam da je bio kranje drzak. Tražio uporno ključeve, Šušnjar mu nije dao. I da treba da zatvori on te ljude. Treba da ih vodi na razmjenu, jer su zarobljeni Srbi, odvedeni u Žepu. Sa sela Rujišta dolje, sa tog kraja Župe. I ko će znati sve kako je on to, šta je on to planirao to.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I šta se desilo kada nije dobio ključeve, šta je onda radio Milan?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam izašao sa Mehom Džafićem. Razgovarali smo, kažem: "Šta je Meho? Nemam ti ja, Mitre, pojma, kod kuće bio ...redom kupiti. A što tebe, šta je? Hoće, kaže, u razmjenu. Kakvu razmjenu, šta će s tobom?" Ne zna ni on, prepadnut čovek, sve to u strahu, sve. Kaže: "Mitre, molim te da pođeš sa mnom, ako možeš. Meho, poći ću."

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ja vas molim da odgovarate na moja pitanja, a moje pitanje je bilo šta je tada Milan uradio kada nije našao ključeve?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Rekao je da idu u auta, da će na razmjenu. Ja sam izašao s Mehom vani.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I jesu li krenuli?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Izašao sam s Mehom vani i Meho traži od mene cigaretu. Ja mu dam cigaretu. Nije ni pola cigarete ispušio, silaze oni i Milan mu otima cigaretu, koliko je to drsko bilo i baca je: "Nečeš" kaže "pušiti u autu. Pusti Milane čovjeka neka ispuši cigaretu, more. Neće pušiti u autu. Sjedajte." Ja dobro znam da sam ja sjeo sa Mehom Džafićem, Meho je sjedeo u sredini, još jedan od Muslimana sa lijeve strane Mehe, ja sam bio sa desne strane u jugu. Mehin sin i 4, vojnik 4.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I krenula su kola iz "Viline vlasi" je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ko je išao prvi?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Išao "pasat" (Passat). Lukić.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste došli do raskrsnice u Sasama, šta je dalje bilo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: On je na jedno 500 metara od raskrsnice, desno prema Prelovu, zaustavio u mjestu Sase, zaustavio auto.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li izašao iz kola?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jesu li izašli i drugi koji su bili sa njim u kolima?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, svi smo izašli. I iz "juga" i iz "pasata", tako je naredio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta je dalje bilo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa rekao je: "Prema Drini, dolje." Tu je nastala panika, nenormalno stanje, "Milane, ostavi ljude, molim te. Prema Drini, rekao sam." kaže. Ovi ljudi krenu, krenemo, niz livadu dolje, prema Drini. Milane ... Meho osta sa mnom, plače i Milan je u jednom momentu zagrlio Mehu. Ja sam mislio da će da se smiluje on: "Mitre, pomoz mi. Milane, ne diraj ljude, šta ti smetaju, zašto? Nema molbe nikakve." Molili ovi Muslimani. "Nema razgovora nikakvog, do Drine!" Tako mole ljudi, ništa ne vredi, to samo "Drini. Ko zna plivati?" on, provokacije, neumoljiv.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Čekajte, ko je rekao: "Ko zna plivati?"

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Milan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Iz ovog što ste sad rekli proizilazi da ste i vi shvatili opasnost da će ti ljudi biti ubijeni od strane Milana?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: I oni su nešto kasnije i bili ubijeni, sem dvojice koji su se spasili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam išao ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas, odgovorite.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, ubijeni su bili.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li mislite da ste bili u mogućnosti da to na neki način sprečite?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam pokušao, molio sam, ali nije mu mogao niko narediti ništa, ni zamoliti ništa. Bio je bezdušan, skroz.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi ste sa njima išli prema Drini?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dokle ste išli sa njima? Da li ste išli do kraja ili ste se u nekom trenutku zaustavili?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Zaustavio sam se do Drine na 10 do 15 metara, vidim ne vrijedi ništa tu, gotovo je.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Je li tada Milan ili neko drugi te ljude postrojio i postavio po obali?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Oni su ih sveli dolje do Drine, ja sam ostao tu 10 do 15 metara, ima one rakite. Galamio je, ljudi su molili, plakali, ali nije ništa vrijedilo. Počelo je pucanje, ja sam čuo to pucanje, čuo sam nezgodne krike kad se ljudi dave, jauk taj.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Koliko je njih bilo koji su pucali?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Trojica su sišla do Drine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jer u tu trojicu računate i Milana Lukića?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste vi bili iza tih ljudi, u trenutku kada su pucali?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Na kojoj udaljenosti i gde?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Na udaljenosti jedno, možda 10, 15 metara, tako, od vode.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je na tom mestu gde ste se vi nalazili neko rastinje ili drveće?
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ima one rakite, rakite pored vode.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li možete da objasnite šta je to rakita i da li je to drvo ili ...
OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa to je ono drveće što raste pored vode obično. Rakita, kako mi to tamo zovemo. Obično raste pored vode. Ima i topola sigurno, tako, to vam je sve što raste pored vode, tako. Toga tamo ima najviše, svukud pored Drine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, vi ste ostali na tom mestu, pored tog drveća i bili otprilike desetak ili petnaest metar iza ovih ljudi koji su pucali u grupu na obali Drine, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste gledali sam čin pucanja?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Direktno ne, kako ubijaju. Okrenuo sam glavu, meni je bila, bilo teško, bilo mi je to nezgodno. Ali sam čuo i pucanje, čuo sam i ono davljenje, kako se ljudi dave. Bilo je gadno slušati.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste ikada pre toga prisustvovali pucanju, streljanju ili uopšte ubijanju ljudi?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikad nisam vidio, nikad, osim na filmovima, nikad.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta se dešavalo posle toga?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Oni su ljude postreljali, ja sam krenuo gore uz livadu, oni su za mnom. "Šta to uradi, ba, šta ti je to trebalo?" Ništa on, takav čovek. Njemu je to svejedno bilo. Tako se ponašao. Došli do auta, sjeli, ja sam izašao kod kuće.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kod vaše kuće na ulazu u Višegrad?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sa kim ste tada bili u kolima?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Broj 4.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, u ovim kolima u kojima ste i došli do Drine, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li o tome šta ste videli tog dana, sa nekim razgovarali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Teško je meni to bilo, teško, bio sam i tako, ovaj, rastrešen i prije toga i bilo mi je teško skroz. Umivao sam se, bolilo me iza vrata, ne znam. Svašta mi se dešavalo. Rekao sam ženi to isto.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta ste rekli ženi? Da li ste joj sve ispričali i šta ste ispričali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Rekao sam. Ispričao sam. Kako je Milan doveo Mehu i njegova sina i još petoricu, poubija ih pored Drine i tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste o tome još sa nekim razgovarali, još nekom ispričali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jesam, otišao sam ujutru u stanicu milicije, komandiru sam ispričao Tomiću.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Zašto baš njemu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa on je bio komandir, a njega sam i znao, on je iz mog komšiluka i čovjek bio za mene ovako, mislim bio je komandir milicije, kome ću drugom?

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je taj Tomić nešto rekao?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pitao on mene ovako, sve to, kako se desilo, koji su ljudi, zapisao je, povod, zašto, tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li vam je poznato da li je bilo šta preduzimao?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Ne znam da li je šta preduzimao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sada bih vas pitao, gospodine Vasiljeviću, nešto o ovome što ste obavljali na čišćenju grada.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Izvinjavam se, isto sam i Stanku to prenijio, isto i rekao sam mu, Stanko je, ma on je tako i tako njega, on je imao namjeru da ga protera iz Višegrada, ali kasnije Stanko i poginuo, ko zna pod kojim okolnostima, šta ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete mi nešto reći o akcijama koje ste preduzimali na čišćenju grada? Rekli ste da ste organizovali akcije čišćenja grada. Šta gde i kako ste to radili, ko vam je u tome pomagao?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Bio je grad puno neuredan, puno zapušten, i tako su meni to ponudili na Bikavcu, u komandi, da me ne bi zatvarali, "Hajde da organizujem čišćenje grada. Je l' bi pristao? Bih." To su radili najviše trgovci, ugostiteljski radnici, ispred radnji, svi, ispred pošti, stanari ispred zgrada, u naseljima gde su kuće, domaćini, domaćice. To se radilo od 9.00. do 10.00, ne dalje, ali tako da je grad bio uređen, da nikad nije bio čistiji. Nikad, svako po malo i to je bilo sređeno, očišćeno, da je bio grad da se nije mogao poznati.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kad kažete 9.00. do 10.00. dakle oko sat vremena je trajalo dnevno, da li je to bilo svakog dana i da li je baš u to vreme ili je to zavisilo od nečeg drugog?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa obično, tako, obično tako, ovaj, na ulicama ispred radnji, ugostiteljskih objekata, trgovačkih objekata, pošti, banaka, trafika, obično u to vrijeme.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste organizovali te akcije, kako ste bili obučeni, u civilnu ili u neku drugu odeću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa, ja sam nosio, ovaj i civilnu odeću. Nosio sam i SMB, ovu staru uniformu, nosio sam nekad možda pantale SMB, a košulju civilnu. To, nije mi to bila nikakva obaveza da moram biti obučen u neko odijelo, niti sam imao neko odijelo koje bi onaj, označavalo mene, nego imao sam tu traku samo, crvenu. A i znali su mene ti, ovaj, Višegrađani i radili su to, oni su to voljeli, pogotovo ispred radnji, to, nisi trebao ništa ni moliti, to očiste to one žene, trgovci to srede, nema govora i tako ispred ugostiteljskih objekata.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li u tim prilikama redovno tu crvenu traku imali oko rukava?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Najviše smo imali posla dolje u mojoj ulici, tu kako je pustano jezero, tu je nanijelo i onih topola i svega, tu smo morali raditi s motorkama. Tu su radili muškarci sve. To su sve bili Srbi. Jer tu je ona voda nanijela, ali i to smo očistili.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li su u tim vašim akcijama učestvovali i Srbi i Muslimani?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jesu, svi iz grada, svi. Svi, kojegod stanovao u zgradama siđe, nije tu bio niko prisiljen da radi. Da bi neko dobio neki poziv, ne. Niko nije baš, nijedan slučaj, nisam ja to imao pravo. Niko nije bio prisiljen da radi. To su ljudi prihvaćali, čist je grad bio koliko je mogao, mi smo tu pomagali, radili smo na komunalnog. Stavljalo se smeće u pakete neke, tako, oni samo kad naiđu autom bacaju.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li su te akcije sprovedene tih dana, upravo pre dana kada ste imali povredu, odnosno prelom noge, da li se to donosi na ta period?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: I taj dan mislite?

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Period pre toga, pa i taj dan.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: I prije toga, jeste isto, i taj dan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li se tog dana, dakle poslednjeg dana, dana kada ste povređeni, našli u nekom trenutku u Pionirskoj ulici u Višegradu?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate da ste negde oko osnovne škole u Pionirskoj ulici, se kretali ulicom i pozivali ljude da čiste ulice?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da vam kažem, ja sam bio u svakom dijelu grada i Bikavac i naselje gore na stanici i Pionirska i Jondža i Kalata. Svugdje ja obidem, uradi se, zamolim ljude, stvarno nije to niko osporavao koje god, onaj, imao vremena i mogao. Ljudi su bili prezadovoljni, bio je čist grad, kako je bio zapuštan posle odlaska korpusa, Užičkog, posle toliko prljavština, papira, svega, ovih plakata, sve se to skinulo, sredilo, da se nije to moglo poznati. Razbijana stakla povadili, sve, sve.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U redu, vi ste to detaljno objasnili, mislim da je to dovoljno, ali ja sam vas pitao da li se sećate tog dana, kada ste bili u ulici Pionirskoj, negde kod osnovne škole, dakle, u gornjem delu te ulice, da li ste pozivali stanovništvo na čišćenje ulica? I da li se sećate, da li ste imali nekakav megafon?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Megafon? Ne.

TUŽILAC GRUM: Prigovor.

SUDIJA HANT: Da, izvolite, gospodine Grum?

TUŽILAC GRUM: To je sugestivno pitanje.

SUDIJA HANT: Usput budi rečeno, između su takođe bila pitanja, mi to, ni vi, ni ja, nismo primetili u to vreme, ali to je u vezi sa onim prigovorom od ranije, što znači da je gospodin Domazet bio u pravu, da je klijent bio odgovorio na pitanje ranije. Ali što se ovoga pitanja tiče, gospodine Domazet, vi ste krenuli na ovo, vi ste pokrenuli ovu temu, vi ste postavili nekoliko pitanja, kada ste ga pitali šta se desilo u Pionirskoj ulici. Da li vi tvrdite da je on to već rekao da se to desilo, u vezi sa megafonom?

ADVOKAT DOMAZET: Vaša visosti, megafon je pominjao jedan svedok i tvrdio je tada da je gospodin Vasiljević imao megafon u rukama.

SUDIJA HANT: Molim vas samo, gospodine Domazet, iako vi to kažete, to je i dalje sugestivno pitanje. Molim vas da pustite da svedok svedoči, molim vas nemojte da nas, ako želite da damo ikakvu težinu njegovom svedočenju, nemojte postavljati sugestivna pitanja. Ako postavljate sugestivna pitanja, vi time uništavate njegovo svedočenje. Ja znam da je neko to već ranije rekao, ali vi sad njemu postavljate pitanje. Ako vi vidite da on ne može da se seti, ako ne možete da privučete njegovu pažnju na određene stvari, onda to morate da kažete. Ali ovo što ste sada uradili je bilo čisto sugestivno pitanje. Možete reći, na primer, nešto tipa

"Šta se desilo u Pionirsko ulici?" zato vas molim da ne postavljate sugestivna pitanja, to je od vitalne važnosti.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U redu, u redu, vaša Visosti, neću ovo pitanje ni postaviti. Odnosno, povlačim ovo pitanje. I pitam vas, gospodine Vasiljeviću, čega se sećate iz Pionirske ulice tog dana, dakle šta ste radili, šta ste eventualno imali u rukama, kako ste bili obučeni?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja, da vam pošteno kažem, ja se teretim za taj zločin u Pionirskoj ulici. Za taj zločin ja nisam ni znao dok nisam stigao u Hag.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas, možda ćemo doći dotle, ali ja vas molim da konkretno odgovarate na moja pitanja, a moje pitanje je bilo: "Da li se sećate šta ste imali na sebi tom prilikom, da li ste nešto nosili u rukama i kuda ste pošli kada ste krenuli ulicom Pionirskom?"

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Imao sam SMB pantale, košulju neku zatvoreniiju, jer mi je poginuo taj rođak, rekao sam. Čizme i flašu sigurno, šta ja znam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste imali nešto na glavi?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne sećam se, ne znam.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, sada možete da ga pitate o stvarima konkretno, o onome šta ste vi čuli u prethodnim svedočenjima, zato što ste došli do toga da se on više ničega posebno ne seća povodom toga.

ADVOKAT DOMAZET: Uredu.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, gospodine Vasiljeviću, sem flaše koju ste pomenuli, je li se sećate bilo čega drugog da ste tom prilikom imali u rukama?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne sjećam se.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada je reč o toj flaši, o čemu se tu radi? Da li je to puna flaša bila, odnosno šta je bilo u flaši ukoliko je nešto i bilo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Alkohol, šta će drugo? Rakija.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste pili iz te flaše?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jesam, sigurno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste tada, u ulici Pionirskoj, sreli osobu koju ste već ranije poznavali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jesam, sreo sam Muju Halilovića.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, ne znam jeste li me možda pogrešno razumeli, ali vi sada njemu možete izložiti ono svedočenje koje su svedoci dali, kako bi on mogao to da negira, ako je to tako. Da li je imao veliki široki šešir na glavi? Da li ga je nosio? Ja ne želim da vi pogrešno shvatite ono šta smo rekli. Vi morate pre svega da dozvolite njemu da da svoju verziju događaja pre nego što ga odvedete dalje. Vi ste njega sada doveli do te faze. Rekao je da se dalje ne seća i možete da ga pitate: "Jeste li nosili veliki, široki, slamnati šešir?", na primer. I možete mu kazati šta su svedoci rekli da je imao u rukama. Možete da mu date priliku da on to porekne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Vi ste, gospodine Vasiljeviću, rekli da ste povremeno nosili crni šešir, ali da se ne sećate ove prilike da ste imali bilo kakav šešir, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, da, samo sam imao crni šešir.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je taj šešir, koji ste povremeno nosili, sa velikim obodima ili je sa manjim?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je onaj vojnički šešir, nepovijen.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, koliko znam, sa manjim obodima, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li ste ikada nosili slamnati šešir?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikada. On je žut, slamnati šešir, nikada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Ili šešir neke druge boje od ovog crnog koji ste pominjali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Samo sam taj imao.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li ste tom prilikom, pored ovog što ste opisali, imali na sebi i neki mantil?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikad nisam mantil nosio.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada kažete da nikada niste nosili mantil, dakle i ovom prilikom i uopšte nemate običaj da nosite mantil, je li to tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikada nisam nosio mantil, jer da sam imao mantil ne bih pokisao ko miš. Nisam nikad nosio mantil, to ja odlično znam, nikad, u životu. Nisam ga imao kad.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste tom prilikom imali bilo kakvo oružje?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A da li ste imali nekakav megafon ili nešto slično za pozivanje ljudi?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste takvu, nekakvu napravu koristili za pozivanje ljudi ili ste to činili svojim glasom, dakle bez ikakve naprave?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jednom prije samo, tek kad, prvi dan kad sam, onaj, kad je počeo to, onaj, organizovanje, a više ne, nisam imao potrebe.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Razumem vas da ste jednom, u početku, koristili megafon?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. Kasnije su to ljudi znali. Organizovano, nije bilo nikakve potrebe.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste sigurni ili možda dozvoljavate mogućnost, da ste možda i tom prilikom imali megafon?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne, pa ja sam pošao drugim poslom.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A to što ste pošli je bilo šta?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam pošao po jednog konja, u naselje Vučine.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se tim putem ide do Vučina, dakle kroz ulicu Pionirsku?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Rekli ste malopre da ste primetili i prišli svom poznaniku, po imenu Mujo Halilović.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Hoćete li mi reći nešto o razgovoru koji ste tada vodili, ukoliko ste razgovarali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam Muju poznavao inače dobro. On je bio iz sela SasaS svakim danom kad bi išao na posao, prolazio bi pored moje kuće. Inače je bio čest gost u ugostiteljskim objektima, pogotovu kafanama. Volio je popiti i on. Upitali smo se tako. "Šta ima Mujo? A ništa eto mi ujutro moramo

ići." Dobili, ovaj, naredbu da moraju da idu za Kladanj. Šta znam šta, znam da mi je pričao da mu je žena otišla ranije. Tu smo popili, sjećam se da mi je nudio i krave njegove. "Imam" kaže, "Mitre, dve krave. Šta će meni Mujo, gdje ću ja držati, ti znaš da ja nemam ni štale, ni čim hraniti. A uzeo bih ja tvoje krave.", rekoh. Pričali smo tako tu, jedno vrijeme. Kažem mu ja: "Ne sekiraj se Mujo, vrtićete se vi, proći će ovo ludilo." Tako, šta znam ja, to je prije devet godina. Sad mislim šta smo sve pričali. Tako.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate još nečega u tom razgovoru ili bilo čega što smatrate da bi bilo važno da kažete?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Sa Mujom je bio njegov komšija, isto. Ja mu ne znam ime, znam da je pravio kuću dolje ispod Mujine kuće, malo s lijeve strane 200 metara. Od, ispod puta, od naselja gdje Muja živi, Mujo je gore u Jašarevićima. A taj je čovjek ovamo, onaj, gdje mu skladište, komšije su oni. U stvari, nije mu ta kuća bila useljiva, pravio je i on kuću, znam, onda. Nepokrivena. Kako se zove taj čovjek, nisam, ne znam. Znao sam ga iz viđenja.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je Mujo Halilović znao za vaše akcije čišćenja grada, odnosno da rukovodite tim akcijama?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa nije, on ovaj, znao sigurno. Jer nisam u, dole u sela ja nisam išao. Ali možda me pitao radi one trake, tako, sam ja rekao tako možda nešto, ali ja neću govorim ono što nisam siguran, neću. Jer se radi o teškom zločinu i neću, ovaj, ništa da govorim. To je davno bilo, ja se toga ništa ne bi ni sjećao da nije bilo Muje Halilovića gore. Ne bi se ja mogao sjetiti ovih ljudi jer ja bi prošao pored njih. Meni je tu nezgodno i govoriti, meni su tu okrivila, e sad šta ću ja, da vam kažem svaki detalj šta smo mi razgovarali, ne mogu se ja toga sve prisjetiti. Mi smo tu bili možda jedno pola sata, ne znam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li za sve to vreme pili sa njim rakiju?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sami kažete da se teško sećate, jer niste očekivali da će to biti ikada bitno, ali da li se sećate da li ste obraćali pažnju na druge osobe koje su se eventualno nalazile u blizini ili se toga ne sećate?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa bili su ovaj, ja znam da je on meni rekao da oni idu, da su dobili naređenje da moraju ići. Bilo je tu tih ljudi, bilo je žena. Znam tako da je bilo, onaj i mutno vrijeme i duvao je vjetar. Tako da sam i ja žurio ovaj, po tog, po konja. A ovaj ja bih ostao, da je bilo fino vrijeme, ostao bih ja sa njim još, sigurno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Sem tog razgovora sa njim lično, od kako kažete, možda oko pola sata, da li ste se vi lično, da li se sećate toga, obraćali nekom drugom ili drugima, da li ste nešto, bilo kome drugom govorili?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa ništa, ja se nisam mogao obraćati. Šta sam ja znao ni koji organizuje to i ko daje naređenje i šta sam ja mogao reći tim ljudima? Na kraju krajeva šta ja mogu da kažem i šta sam ja mogu reći kad ja nisam ni znao da su oni krenuli, ni ko to, ko je tu inicijativu vodio, ni, ni gdje trebaju oni ići, ni, baš ništa. Ako je neko prilazio, ja se izvinjavam, razgovarao sam sigurno ako me nešto pitao, ako, ali da sam ja tu organizovao nešto, šta ću ja, nemam ja žive veze, nisam ja tu ikad ijednu tu grupu ispraćao ni, pojma imao o tome.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Upravo sam hteo da vas pitam, da li ste vi pre razgovara sa Mujom Halilovićem čuli ili znali da je neka grupa trebala da ode iz Višegrada i da nije otišla ili ste to čuli tek u razgovora tada?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikad nisam znao, nikad, odakle ću ja znati da će oni iz Koritnika krenuti i ko to organizuje, odakle meni, nikad, ja ne bi ni znao, ja bi prošao tu samo da nije bilo Muje Halilovića, ja to ne bi ni obraćao pažnje, odakle, gdje će ... Nego ja sam s Mujom se poznavao, pa tako sam se upitao i stao sam. I tako kako mi pričao, meni je bilo njega žao i sve to. Mi smo više puta popili, popili smo i taj put. Ja sam obećao da ću doći sutra, on pita kad, kažem oko 10.00, znam tako te razgovore. Ali da vam ja sad otvoreno kažem nešto direktno, i ko je to organizovao i kako, to ja nemam pojam, što ja nisam imao, ko sam ja bio da ja njima raspoređujem, oni su poslali ispred Crvenog krsta (Red Cross) u Pionirsku.

SUDIJA HANT: Gospodine Vasiljeviću, stvarno, morate napraviti malu pauzu pre nego što počnete da odgovarate, jer to stvarno ide prebrzo.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ: Da, razumem, časni Sude.

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, ovo je jedan od problema kada se prevodi, možda sam prekinuo njegov odgovor na pola, iako sam mislio da je završio. Možda biste hteli da nastavite tamo gde se govorilo o Crvenom krstu.

ADVOKAT DOMAZET: Da, upravo, vaša Visosti, sam o tome hteo da pitam.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Otkuda to znate, gospodine Vasiljeviću, kada kažete da su poslali od strane Crvenog krsta u Pionirsku?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je meni Mujo rekao da moraju da idu, ovaj, da su dobili naređenje. I da su oni trebali da idu kao taj dan, ali su okasnili tako da su ... znam dole mi je rekao da mu žena otišla prije, to znam toga se sjećam isto. Sve je to meni kroz maglu, davno je to bilo, ja...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste vi lično, gospodine Vasiljeviću ikada radili za Crveni krst?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikad.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste se ikada nekom predstavljali da radite za Crveni krst?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Kako ću se predstaviti ako nisam radio? Ima i to ko je radio pa šta bi onda, ovaj, da se predstavim tako, lažno, zar bi smio, a i mislim, zašto bi. Kako mislim, ne mogu ja da njima, jer ja onda moram da znam taj posao kako teče.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je tom prilikom, dok ste bili sa Mujom Halilovićem, on ili neko drugi od vas tražio da nešto napišete?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne ja nisam mogao njemu ništa napisati. Jedino ako sam možda dao broj telefona, adresu, tako, Muji. A šta sam ja njemu mogao napisati, šta, ništa. Šta sam bio ja da mu napišem. On je to znao da sam ja niko. Zna on mene dobro, šta. Ja sam onda bio u neurednim tim odijelima, nisam ja šta, ipak čovjek koji radi, ima neku funkciju, on je dobro obučen i ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas da odgovarate na moja moja pitanja. Dakle, vaš odgovor je ne?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste vi lično nosili sa sobom papir i olovku?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nikakav ja nisam mogao imati papir taj, nikakav neki mjerodavan papir, nikakav, nikakav. Da ja njima dam, nikakav. I mora imati pečat, mora ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas, ja vas molim da odgovarate na moja pitanja. Moje pitanje je bilo da li ste imali bilo kakav papir i olovku sa sobom, tada. Da li ste sa sobom nosili papir i olovku?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Odakle, ne znam, odakle se ja toga mogu sjetiti? Da li sam imao papir i olovku, možda jesam, možda nisam, ali meni nije to trebalo, ovaj, ne znam, ništa valjda ja, sad ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste li posle rastanka sa Mujom Halilovićem produžili onamo gde ste se uputili, da uzmete tog konja?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste posle toga, u povratku, videli Muju Halilovića ili bilo kog drugog, ako ste prolazili tom istom ulicom?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ja sam se vratio istom ulicom, ne sjećam se, Muju nisam vidio, ne sjećam se nekog drugog, ali Muju nisam sigurno. Ali spremalo se nevrijeme, kiša. Ja sam jahao konja i kad sam bio kroz grad, znam da je počela kiša padati. Onako jedan val udari, sunce malo progrije iza onog oblaka, dobro se sjećam, jer to mi ostalo, gdje sam pao tad, u tom momentu, toga se sjećam dobro. I ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle, vi ste jahali konja, prošli ulicom Pionirskom i išli prema centru grada?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li to znači prema hotelu "Višegrad"?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate kako ste jahali konja, mislim na samu brzinu, sporo, dosta brzo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa ne nešta brzo, konj je bio, nije imao ništa, znači sedla, ništa. Bio je, ovaj, bez sedla. Imao je onaj, jular, ne uzdu, nego jular, uzda je ono što se stavlja u usta. I jahao sam ga, bio nepotkovan konj. Mislim da je to bio razlog što je pao, a i mokro je bilo.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kako je došlo do tog pada?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Kad sam bio kod restorana "Gril", ja sam tog konja htjeo da izvedem gore na staru železničku prugu, da ga odnijem gore prema Dušču, prema Drinsku. Pa uzeće ga neko, da ne propadne. Neće niko konja. Sad je, ne mogu sad dobro, ne mogu ja to objasniti, mene je zovno ovaj Šemso sa terase, a i Pero dolje, ovaj što je bio profesor, Mitrović. Pa da li može, da sam se ja okrenuo, da sam i ja tu pomogao da konj padne, ne znam. Tako u momentu je, onaj, konj pao. I ja sa njim, i padnem na lijevu nogu. Zbolela me noga dobro. I konj ustade nako i stade odmah tu. Nikud on dalje ne ide. Ja da ustanem, ne mogu, u boli me noga, ali ne možem nikako ustati. Priđeše mi ljudi, onaj Pero i tako. Kiša je padala, da ti kažem, ne nešta puno, ali padala je. Nije pljusak bio neki. Onaj, Pero uze za nogu: "Ovo si ti", kaže "slomio."

prevodioci: Mikrofoni su isključeni.

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Tako da su oni, ovaj, nazvali hitnu pomoć, tu iz hotela. Tu sam ležao jedno, možda, 10-15 minuta, dolaze kola hitne pomoći i mene stavljaju na nosila i ubacuju me u hitnu pomoć, odvoze me gore, do bolnice u Višegradu. Samo da kažem, da ne zaboravim, šofer je bio Živorad Savić. Znam ga dobro, inače. Gore me u bolnici primi doktor Lončarević Goran, odnesu me na snimanje, kaže doktor: "Mitre, slomio si obadvije kosti." Tu su oni meni

stavili onu langetu, kako se kaže, utegli da nije mogla da radi noga i ja bolova nisam imao više. Ako malo mrdnem, bolile, ali ako je u mirnom stanju, nema bolova. Tu sam čekao jedno vrijeme, mislim da su u međuvremenu kola hitne pomoći otišla u kućnu posjetu nekom bolesniku. Doktor je dao upute i te snimke i to sve što, te prateće dokumente koje treba za drugu bolnicu i uputio me u bolnicu u Užice. Tačno vrijeme da vam kažem ne mogu, baš tačno, kad smo krenuli iz Višegrada. Da li je bilo 19.00, da li je bilo 20.00, ne znam. Bila je i kiša. Bilo je mutno to dobro znam. I ja i šofer smo krenuli od bolnice. U gradu je ušao, tu kod banke, dolje ove Sarajevske banke, prekoputa, stanuje Miloje Novaković. On je inače šef računovodstava u banci. I tako da smo krenuli prema Užicu. Kad smo bili u selu Vardište, zamolio sam šofera da stane kod kuće mog ujaka, da mi donese jedno ćebe, jer mi je bilo hladno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Molim vas, ja vas molim, obzirom da ste počeli i sami pričali i bez pitanja, ali da ne bi, možda i ono što nije toliko važno, ja bih vas pitao samo da li je taj ujak, ovaj koji drži kafanu u Vardištu kod koga ste bili i bili i na sinovljevoj sahrani?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pored toga što ste od njega dobili ćebe da se pokrijete u kolima, da li su se zadržali u toj kafani, vozač i ovaj Novaković koji je bio sa njim?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Oni kad su otišli, ovaj, da bi tražili to ćebe, oni su otišli u kafanu, a meni su doneli jedan sok u auto. Oni su tamo popili kafu, piće, šta su popili ne znam ni ja. Sišao ujak i ujna: "Šta je bilo? Pa slomih nogu." rekoh. "Dobro" kaže "šta ćeš. Idi" kaže "u bolnicu i gotovo." Došao je šofer, vratio se i ovaj, Miloje Novaković. I tako smo nastavili put za Užice.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Pre toga, gospodine Vasiljeviću, interesuje me da li ste u Domu zdravlja u Višegradu primili bilo kakve lekove?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li znate zbog čega?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Nisu mi smjeli dati zbog alkohola. Pio sam taj dan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste obavestili vašu porodicu, vašu ženu, šta vam se desilo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, nju je ovaj, kad sam došao u Vardište, nazvao ujak, ovaj. Njemu sam rekao da javi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dakle ona je, od njega tek saznala da se vi nalazite na putu za Užice i da ste povređeni?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. A i ona kaže da je on javio prvi.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li su na tom putu postojali kontrolni punktovi i da li ste se i tu zadržavali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da, jedan na strani bosanskoj, a drugi na srbijanskoj strani.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Kada ste stigli u užičku bolnicu, ukoliko se toga sećate, kada, otprilike?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa ne bi ovaj, ja znao tačno reći. Sad, dobro, mogu da kažem, tamo po dokumentima vidim onaj, tamo kaže u 21.35. Tako znači, sad možda nešto ranije 10 minuta, dok ovaj, ali to je znači tu. Ono dok tamo ta žena upisuje, koja radi na tom protokolu, to je to vrijeme.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li je to već bio mrak?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A kada ste polazili iz Višegrada, da li je bio mrak ili dan?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne, videlo se još dobro.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: U Užicu u bolnici, da li su vas te večeri snimali ili pregledali i šta je dalje bilo?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Tu večer su mi snimili nogu, isto i konstatovali isto lom. Znam dobro da me primio doktor Duško Jovičić, nisam ga inače prije poznao ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste nekog drugog poznavali?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: I bio je sa njim kolega mu, Aleksandar Moljević. Aleksandra Moljevića sam dobro znao, on je rodom iz Višegrada, radi kao ljekar opšte prakse u Višegradu nekolke godine. Kasnije specijalizirao i otišao u Užice. U stvari, ne znam ja gdje je on specijalizovao, znam da je, ovaj, bio na specijalizaciji i da je otišao za Užice i da je radio u Užicu, e on je bio tu večer dežurni i Jovičić. Ali mene je inače vodio Jovičić, jer ljekar koji te primi, on i vodi to, kako ja znam, šta znam to kako ide medicinski. Snimili su, kažem, skinuli su onaj, ono šta su mi zamotali u Višegradu i ponova su mi isto tako to stavili. Ujutru su izvadili krv i te još prateće, šta treba za bolesnika kad se prima u bolnicu i kaže: "Morate ići na operaciju." Ja sam mislio mora nešto, šta će mi sad reko, nešto sjeći nogu. "Ne, ne" kaže, "bušiti." I onako sa krevetom, onaj, krevet ima kolica, odveli su me tamo, u jednu salu gdje to se radi. Ispred nje je bila jedna

žena, isto su i njoj bušili tu petu. Prije nego, ona je došla ... I vidim ja vrišti ona žena, ja mislim boli to puno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dobro ...

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: ... Onu ženu, da, mene uzeše bušilicu, namaza malo, onaj, dolje petu, ispod članka ...

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Dobro, gospodine Vasiljeviću, mislim da dajete mnogo detalja koji nama verovatno nisu mnogo bitni. Dakle, tog jutra, narednog jutra od vašeg prijema u bolnicu, bili ste operisani, je li tako?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da. U stvari to je bilo bušenje pete, a ne ništa otvaranje, ovaj, da su sjekli kožu i to, ne. Samo bušenje pete, provlačenje igle i stavljanje tegova.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Šta je to značilo praktično za vaše ležanje u bolnici?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: To je valjda da izvuče mišiće, pa onaj, pa da bi, šta ja znam tu, to doktori znaju. Da bi te kosti uklopile, mora da razvuču mišiće. I tako su me, onaj, gore one šarafe preko i preko kreveta, bacili one tegove. Dolje ima ona, kao sprava neka, šta ja znam. Tako sam morao provesti 21 dan. Najmanje 21 dan.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li to znači da ste 21 dan ležali u krevetu sa ekstenzijom noge i tegovima na toj nozi, dakle bez mogućnosti da sa krećete sami ili uz pomoć drugog da se pomerite?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Ne može se pomjeriti, niko. Ne može se niko pomjeriti, jer, ovaj, tegovi su, bušena peta, igla. I tegovi preko kreveta, nema, nema šanse da bi mogao ustati. Mogao bi sjesti samo. Iz kreveta ne.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li se sećate sobe u kojoj ste bili? Da li je to bila soba, višekrevetna soba, dakle da li ste bili sa još drugim bolesnicima?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Četri nas je bilo, ja mislim. Bio sam ja do prozora, jedan stari, onaj, on je rodom iz Užica. Bio jedan Musliman, rodom iz Gorazda. Njemu je bila odsečena noga, pa onda još jedan Užičanin do Muslimana.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Jeste na ortopediji proveli, dakle, pune tri nedelje?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: A posle toga?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Posle toga sam prebačen na neuropsihijatriju u istoj bolnici, samo druga zgrada.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Zbog čega, gospodine Vasiljeviću?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Bio sam u teškom stanju, psihičkom, vrlo teškom. Nešto sam ja sve, kao razgovarao sa Bogom, kao sa nekim đavolima, anđelima, šta ja znam. Strah, sve mi je nešto dolazilo čudno.

ADVOKAT DOMAZET – PITANJE: Da li ste se svađali sa osobljem i sa pacijentima?

OPTUŽENI VASILJEVIĆ – ODGOVOR: Pa jeste, vjerujem da jesam, ja mogu da vam, možda ja se ne sjećam i svih tih detalja, ni, ni ... Imao sam neke čudne ...

SUDIJA HANT: Gospodine Domazet, recite koliko mislite da je ostalo, odnosno koliko je ostalo od vašeg glavnog ispitivanja?

ADVOKAT DOMAZET: Vaša Visosti, ne tako mnogo, ali sam spreman da završim i sada i da nastavimo u četvrtak. Jer, ono što sam želeo, a to je eventualna poseta sutra, ionako ne verujem da će biti moguća jer sam danas dosta bolestan i pod temperaturom i mislim da ću sutrašnji dan iskoristiti da pokušam da se oporavim. Ali ako mislite da je značajno da nastavimo do kraja, ja mogu da pokušam da završim.

SUDIJA HANT: Ne, ne uopšte, gospodine Domazet. Radi se, naime, o odgovoru na zahtev koji ste vi dali, kako sam ja shvatio, jednom od pravnih savetnika, da sutra želite da se konsultujete sa vašim klijentom. Ja sam vam rekao da, ako to možete da uklopite između glavnog i unakrsnog ispitivanja, da bi onda Pretresno veće moglo to da odobri. Ali, ukoliko vam je potreban oporavak, verovatno se onda ionako nećete videti sa klijentom. Ja svakako ne želim da nastavite rad ako ne možete, a ako ne možete sutra da razgovarate sa vašim klijentom, nastavićemo rad u četvrtak ujutru. Naravno, na vama je da to odlučite.

ADVOKAT DOMAZET: Da, vaša Visosti.

SUDIJA HANT: U redu, onda ćemo sad da se zaustavimo. Nastavićemo u četvrtak 25. oktobra 2001. godine u 9.30, a svima želim prijatan praznik UN-a.

